

Wetgeving en rechtspraak 2014

Inhoudstafel

Wetgeving	2
Verzekeringsplicht	2
Sociale bijdragen	3
Meewerkende echtgenoten	4
Vennootschapsbijdrage	5
Gezinsbijslag	5
Sociaal statuut voor kunstenaars	7
Moederschapshulp	7
Pensioenen	8
Aanvullende pensioenen zelfstandigen	11
Arbeidsongeschiktheid	11
Limosa-meldingsplicht voor zelfstandigen	12
Publieke mandatarissen	12
Internationale overeenkomsten	13
Financiering	14
Rechtspraak	16
Grondwettelijk Hof	16
Raad van State	19
Hof van Cassatie	20
Arbeidshoven	22
Arbeidsrechtbanken	48

Wetgeving

In 2014 werden de volgende wetten en besluiten in verband met het sociaal statuut van de zelfstandigen gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Verzekeringsplicht

Vermoeden voor vennootschapsmandatarissen

Het huidige onweerlegbaar vermoeden van artikel 3, § 1, vierde lid, KB nr. 38, op grond waarvan personen benoemd tot mandataris in een aan de Belgische vennootschapsbelasting of belasting der niet-inwoners onderworpen vennootschap of vereniging, op onweerlegbare wijze, vermoed worden in België een zelfstandige beroepsbezigheid uit te oefenen, wordt vervangen door twee weerlegbare vermoedens : een weerlegbaar vermoeden van een zelfstandige beroepsbezigheid en een weerlegbaar vermoeden van lokalisatie in België.

Op die wijze is de Belgische wetgeving in overeenstemming gebracht met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en het Europees Hof van Justitie.

Wet van 25 april 2014 houdende diverse bepalingen inzake sociale zekerheid, Belgisch Staatsblad van 6 juni 2014

De vennootschapsmandataris kan het vermoeden van een zelfstandige beroepsactiviteit weerleggen door aan te tonen dat hij zijn mandaat zonder een winstoogmerk uitoefent, onder de volgende voorwaarden :

- Er moet niet enkel aangetoond worden dat het mandaat geen inkomsten oplevert (kosteloosheid in feite) maar ook dat het mandaat geen inkomsten kan opleveren (kosteloosheid in rechte).

- De kosteloosheid in rechte kan enkel aangetoond worden door een statutaire bepaling of, bij gebrek daaraan, door een beslissing van het vennootschapsorgaan dat bevoegd is om de vergoedingen van de mandatarissen vast te stellen.
- De uitwerking in de tijd van het bewijs van kosteloosheid is afhankelijk van ofwel de publicatie in de Bijlagen bij het Belgisch Staatsblad ofwel de mededeling aan het sociaal verzekeringsfonds of het RSVZ van de statutaire bepaling of de beslissing van het bevoegd orgaan. De kosteloosheid van het mandaat kan niet eerder dan 12 maanden voorafgaand aan de maand van de publicatie of mededeling aanvaard worden.
- Er is geen kosteloosheid in feite wanneer er uit het mandaat inkomsten voortvloeien, die fiscaal gekwalificeerd worden als bezoldigingen van bedrijfsleiders of wanneer de vennootschap bijdragen of premies stort voor de opbouw van een aanvullend pensioen van de mandataris.
- Het bestaan van inkomsten doet de kosteloosheid teniet vanaf het jaar waarop die inkomsten betrekking hebben.

Koninklijk besluit van 27 mei 2014 tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 december 1967 houdende algemeen reglement in uitvoering van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 16 juni 2014

Sociale bijdragen

Hervorming bijdrageberekening

Vanaf 1 januari 2015 worden de sociale bijdragen van de zelfstandigen op een andere manier berekend. In dit nieuwe systeem betaalt de zelfstandige bijdragen op basis van de inkomsten van het lopende jaar (in plaats van de inkomsten van drie jaar terug). De wettelijke bepalingen werden al gepubliceerd in 2013. Een aantal aspecten van die hervorming zijn in 2014 geregeld bij koninklijk besluit.

Koninklijk besluit van 24 januari 2014 tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 december 1967 houdende algemeen reglement in uitvoering van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 12 februari 2014

Er zijn nog andere wijzigingen in het kader van de hervorming van de bijdrageberekening :

- Het wordt voor de zelfstandige mogelijk om voorlopige sociale bijdragen te betalen op basis van de drempels toegelaten activiteit ingeval van het genot van een al dan niet vervroegd rustpensioen of een overlevingspensioen.

- De regularisaties die betrekking hebben op de drie voorafgaande bijdragejaren aan het jaar waarop het pensioen ingaat en die plaatsvinden tussen het moment van aanvraag van de niet toepassing van een bijdragenregularisatie na pensioen en de effectieve ingang van het pensioen, worden als definitief beschouwd.

Wet van 25 april 2014 houdende diverse bepalingen inzake sociale zekerheid, Belgisch Staatsblad van 6 juni 2014

Het formulier, dat moet gebruikt worden om bij het sociale verzekeringsfonds een vermindering van voorlopige bijdragen te vragen, werd vastgelegd.

Ministerieel besluit van 9 juli 2014 tot vaststelling van het model van aanvraagformulier voor het verkrijgen van de toepassing van artikel 11, § 3, zesde lid, van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 16 september 2014

Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen

Vanaf 1 juni 2014 wijzigde de procedure om een aanvraag tot vrijstelling van bijdragen bij de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen in te dienen.

- Een bijkomende aanvraagmogelijkheid via elektronische weg, in een beveiligde omgeving is voorzien.
- Starters kunnen geen vrijstellingsaanvraag indienen gedurende de eerste 4 kwartalen van onderwerping. Er kan pas een aanvraag ingediend worden vanaf het vijfde kwartaal

van onderwerping. Betrokkene heeft dan 12 maanden, vanaf de eerste dag van het vijfde kwartaal, om een aanvraag in te dienen voor de eerste 4 kwartalen.

- Er is een nieuw model van inlichtingsformulier A, met een aantal verplichte vragen.
- Als het inlichtingsformulier A niet volgens de voorschriften wordt teruggestuurd, dan wordt de aanvraag geacht niet te zijn ingediend. Het sociaal verzekeringsfonds verstuurd geen rapelbrief meer indien 30 dagen zijn verstreken zonder reactie.

Koninklijk besluit van 8 mei 2014 tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 december 1967 houdende algemeen reglement in uitvoering van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 4 juni 2014.

Ministerieel besluit van 14 mei 2014 tot vaststelling van de modellen van de inlichtingenformulieren A bedoeld in artikel 89, § 1, van het koninklijk besluit van 19 december 1967 houdende algemeen reglement in uitvoering van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 4 juni 2014.

Ministerieel besluit van 22 september 2014 ter vervanging van bijlage 1 van het ministerieel besluit van 14 mei 2014 tot vaststelling van

de modellen van de inlichtingenformulieren A bedoeld in artikel 89, § 1 van het koninklijk besluit van 19 december 1967 houdende algemeen reglement in uitvoering van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 30 oktober 2014.

De wettigheid van een beslissing van de Commissie voor Vrijstelling van Bijdragen kan bij de arbeidsrechtbank betwist worden, met een verzoekschrift op tegenspraak, ingediend binnen 2 maanden na de kennisgeving van de beslissing. Elke ambtenaar van DG Zelfstandigen van de FOD Sociale Zekerheid kan voor de rechtbank verschijnen namens de Staat.

Wet van 25 april 2014 houdende diverse bepalingen inzake sociale zekerheid, Belgisch Staatsblad van 6 juni 2014.

Meewerkende echtgenoten

Beperkte eigen zelfstandige activiteit

Voortaan kunnen meewerkende echtgenoten naast hun activiteiten als helper van hun partner nog een beperkte eigen zelfstandige activiteit uitoefenen, zonder verlies van hun bijzonder statuut van meewerkende echtgenoot. De inkomsten uit deze eigen zelfstandige activiteit mogen niet hoger zijn dan 3.000 euro per jaar. Die wijzigingen traden in werking op 31 januari 2014.

Wet van 7 januari 2014 tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, wat het statuut van de meewerkende echtgenote betreft, Belgisch Staatsblad van 21 januari 2014, ed. 2.

Ingevolge deze maatregel werd het model van verklaring van aansluiting van de meewerkende echtgenoot vervangen door een nieuw model.

Ministerieel besluit van 27 maart 2014 tot vervanging van de bijlage bij het ministerieel besluit van 3 februari 2003 tot vaststelling van het model van verklaring van aansluiting van de in artikel 7bis van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen beoogde helper en tot vaststelling van het model van de in hetzelfde artikel bedoelde verklaring op erewoord, Belgisch Staatsblad van 16 april 2014.

Vennootschapsbijdrage

Bedragen

Het bedrag van de gewone en verhoogde vennootschapsbijdrage bleef in 2014 op het niveau van 2013 : 347,50 euro en 868 euro.

Het bedrag van het balanstotaal, dat dient om het onderscheid te maken tussen de vennootschappen die onderworpen zijn aan de gewone of de verhoogde bijdrage, werd verhoogd tot 646.787,86 euro.

Koninklijk besluit van 14 maart 2014 houdende wijziging van het koninklijk besluit van 15 maart 1993 tot uitvoering van hoofdstuk II van titel III van de wet van 30 december 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, met betrekking tot de invoering van een jaarlijkse bijdrage ten laste van de vennootschappen bestemd voor het sociaal statuut der zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 27 maart 2014, ed. 2.

Vrijstelling van betaling

De voorwaarden om vrijstelling te bekomen van de betaling van de vennootschapsbijdrage worden verduidelijkt. De bijdrage is niet verschuldigd voor elk bijdragejaar in de loop waarvan de vennootschap zich, gedurende het ganse jaar of gedurende een deel ervan, in een bedoelde situatie bevindt. Wat betreft de gerechtelijke reorganisatie, wordt voortaan bepaald dat het moet gaan om een vennootschap die het voorwerp uitmaakt van een procedure van gerechtelijke reorganisatie door een minnelijk akkoord, door een collectief

akkoord of door overdracht onder gerechtelijk gezag, die door de bevoegde rechtbank bij vonnis geopend werd.

Koninklijk besluit van 10 juni 2014 tot wijziging van het koninklijk besluit van 15 maart 1993 tot uitvoering van hoofdstuk II van titel III van de wet van 30 december 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, met betrekking tot de invoering van een jaarlijkse bijdrage ten laste van de vennootschappen bestemd voor het sociaal statuut der zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 25 juni 2014.

Gezinsbijslag

Grondwet

Het recht op gezinsbijslag is voortaan grondwettelijk verankerd.

Herziening van 6 januari 2014 van artikel 23 van de Grondwet om het recht op kinderbijslag te garanderen, Belgisch Staatsblad van 31 januari 2014, ed. 1.

Bevoegdheidsoverdracht

Vanaf 1 juli 2014 is de Federale Overheid niet langer bevoegd voor de gezinsbijslag (kinderbijslag, kraamgeld en adoptiepremie). De zesde staatshervorming hevelt die bevoegdheid over naar de Vlaamse, Franse en Duitstalige Gemeenschap. In Brussel wordt de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC) bevoegd.

De federale instellingen blijven na 1 juli 2014 verder bevoegd voor het administratief beheer en de uitbetaling van de gezinsbijslagen. De Gemeenschappen en GGC kunnen nog geen essentiële wijzigingen aanbrengen, tenzij gezamenlijk via een samenwerkingsakkoord.

Ten vroegste vanaf 1 januari 2016 kan een gemeenschap of de GGC beslissen om zelf in te staan voor het administratief beheer en de uitbetaling van de gezinsbijslagen. Na zo'n beslissing kan de betrokken gemeenschap zelf de gezinsbijslagregeling op essentiële punten wijzigen.

Eengemaakt kinderbijslagstelsel

Vanaf 1 juli 2014 is er een eengemaakt kinderbijslagstelsel voor werknemers, zelfstandigen en ambtenaren. Dat heeft een aantal gevolgen :

- Kinderen van zelfstandigen krijgen dezelfde kinderbijslag als kinderen van werknemers.
- Zelfstandigen die van hun sociaal verzekeringsfonds een uitkering krijgen in het kader van de faillissementsverzekering, krijgen een hogere kinderbijslag.
- De kinderbijslag wordt in principe betaald aan de moeder.

De gemeenschappen en de GGC moeten uiterlijk op 1 januari 2020 zelf instaan voor het administratief beheer en de uitbetaling van de gezinsbijslagen.

Bijzondere wet van 6 januari 2014 tot hervorming van de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, tot uitbreiding van de fiscale autonomie van de gewesten en tot financiering van de nieuwe bevoegdheden, Belgisch Staatsblad van 31 januari 2014, ed. 1.

Bijzondere wet van 6 januari 2014 met betrekking tot de Zesde Staatshervorming, Belgisch Staatsblad van 31 januari 2014, ed. 1.

Wet van 6 januari 2014 met betrekking tot de Zesde Staatshervorming inzake de aangelegenheden bedoeld in artikel 77 van de Grondwet, Belgisch Staatsblad van 31 januari 2014, ed. 1.

- De socialeverzekeringsfondsen zijn niet langer bevoegd voor de kinderbijslag voor zelfstandigen. Alle dossiers worden overgedragen naar een kinderbijslagfonds.
- FAMIFED, het Federaal Agentschap voor de Kinderbijslag wordt de centrale instelling voor de kinderbijslag van werknemers, zelfstandigen en ambtenaren.

Wet van 4 april 2014 tot wijziging van de samengeordende wetten van 19 december 1939 betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders, Belgisch Staatsblad van 5 mei 2014 en erratum in Belgisch Staatsblad van 27 juni 2014.

Sociaal statuut voor kunstenaars

Aangepast sociaal statuut

Vanaf 1 januari 2014 wijzigde het sociaal statuut voor kunstenaars op diverse punten. Bepaalde aspecten van die aanpassingen, onder andere betreffende het «visum kunstenaar», dat de artistieke aard van de prestaties/werken aantoont, moesten nog geregeld worden bij koninklijk besluit.

Koninklijk besluit van 26 maart 2014 tot aanvulling van het sociaal statuut der kunstenaars en tot vaststelling van de nadere regels voor de toekenning van het visum kunstenaar en van de kunstenaarskaart, Belgisch Staatsblad van 17 april 2014, ed. 2 en erratum in Belgisch Staatsblad van 16 juni 2014.

Samenstelling van de Commissie Kunstenaars

De samenstelling van de Commissie Kunstenaars werd uitgebreid. Naast vertegenwoordigers van RSZ en RSVZ zetelen er voortaan ook vertegenwoordigers van de RVA, de vakbonden, de werkgeversorganisaties en de artistieke sector. Bovendien kan elke Gemeenschapsregering, indien zij dit wenst, een vertegenwoordiger aanduiden.

Koninklijk besluit van 26 maart 2014 tot aanvulling van het sociaal statuut der kunstenaars en tot vaststelling van de nadere regels voor de toekenning van het visum kunstenaar en van de kunstenaarskaart, Belgisch Staatsblad van 17

april 2014, ed. 2 en erratum in Belgisch Staatsblad van 16 juni 2014

De effectieve en plaatsvervangende leden van de Commissie Kunstenaars zijn aangewezen bij koninklijk besluit.

Koninklijk besluit van 17 juli 2014 tot uitvoering en tot bepaling van de inwerkingsdatum van artikel 4, § 1 van het koninklijk besluit van 26 maart 2014 tot aanvulling van het sociaal statuut der kunstenaars en tot vaststelling van de nadere regels voor de toekenning van het visum kunstenaar en van de kunstenaarskaart, Belgisch Staatsblad van 7 augustus 2014.

Moederschapshulp

Toekenningsvoorwaarden

Door verschillende toekenningsvoorwaarden was het mogelijk dat een moeder wel recht had op de moederschapsrust, maar niet op de dienstencheques in het kader van de moederschapshulp. Die situatie wordt nu uit de wereld geholpen.

Voortaan kan elke zelfstandige moeder, die recht heeft op moederschapsverlof in het zelfstandigenstelsel, bij haar sociaal

verzekeringsfonds de dienstencheques in het kader van de moederschapshulp aanvragen.

De hernomen activiteit hoeft daarenboven ook geen zelfstandige activiteit meer te zijn. Het kan ook gaan om een activiteit als werknemer of ambtenaar, op voorwaarde dat het een minstens halftijdse activiteit is.

Die nieuwe regeling geldt voor de bevallingen vanaf 1 januari 2014.

Koninklijk besluit van 10 april 2014 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 januari 2006 tot invoering van een stelsel van uitkeringen voor

moederschapshulp ten gunste van vrouwelijke zelfstandigen en tot wijziging van het koninklijk besluit van 12 december 2001 betreffende de dienstencheques, Belgisch Staatsblad van 5 mei 2014.

Pensioenen

Minimumpensioen - voorwaarden

Momenteel kan het pensioen van de zelfstandige berekend worden in functie van het minimumpensioen, als de beroepsloopbaan, enkel in het zelfstandigenstelsel of in het zelfstandigen- en werknemersstelsel samen, minstens 2/3 van een volledige loopbaan bedraagt. Die voorwaarde moet vervuld zijn na een eventuele toepassing van het principe van de eenheid van loopbaan.

Deze wet wijzigt die 2 aspecten van het stelsel, vanaf 2015 en voor de pensioenen die voor de eerste maal ten vroegste op 1 januari 2015 ingaan.

- Om na te gaan of de voorwaarde van 2/3 van een volledige loopbaan is vervuld, wordt ook rekening gehouden met de loopbaan die is uitgevoerd in een land waarop de Europese verordening inzake sociale zekerheid van toepassing is of waarmee België een socialezekerheidsvereenkomst heeft afgesloten.

- Het principe van de eenheid van loopbaan wordt niet meer toegepast alvorens te bepalen of de voorwaarde van 2/3 van een volledige loopbaan is vervuld ; het minimumpensioen wordt echter nog steeds berekend volgens de loopbaan van de zelfstandige, die eventueel is ingekort door de toepassing van dat principe.

Wet van 24 april 2014 tot wijziging van de wet van 15 mei 1984 houdende maatregelen tot harmonisering in de pensioenregelingen, wat het minimumpensioen voor zelfstandigen betreft, Belgisch Staatsblad van 5 juni 2014, ed. 2.

Minimumpensioen - bedragen

De bedragen van het minimumpensioen voor alleenstaanden en van het minimum overlevingspensioen worden vanaf 1 augustus 2016 gelijkgeschakeld met de bedragen voor de werknemers.

Programmawet van 19 december 2014, Belgisch Staatsblad van 29 december 2014, ed. 2.

Eenheid van loopbaan

Het principe van eenheid van loopbaan wordt behouden, maar wijzigt wel.

Vanaf 2015 en voor de pensioenen die voor de eerste maal ten vroegste op 1 januari 2015 ingaan, wordt de loopbaan niet meer in kalenderjaren berekend maar in voltijdse dagequivalenten (VDE).

In geval van een gemengde loopbaan als zelfstandige en werknemer, wordt bovendien momenteel voor de toepassing van het principe van eenheid van loopbaan verondersteld dat een loopbaanjaar als werknemer minstens 104 activiteitsdagen of gelijkgestelde dagen telt. Vanaf 2015 wordt elke activiteitsdag of gelijkgestelde dag als werknemer in aanmerking genomen.

De volledige loopbaan wijzigt dus van 45 jaren naar 14.040 dagen VDE (of 45 x 312 dagen VDE). Zolang de loopbaan niet meer dan 14.040 dagen VDE telt, geeft zij recht op een pensioen.

Deze nieuwe regeling wordt toegepast op het rust- en overlevingspensioen, op het pensioen van de uit het echt gescheiden echtgenoot en ook op de nieuwe overgangsuitkering die vanaf 2015 wordt ingevoerd in het kader van de hervorming van het overlevingspensioen.

Wet van 24 april 2014 tot wijziging van diverse bepalingen betreffende het pensioenstelsel voor zelfstandigen rekening houdend met het beginsel van eenheid van loopbaan, Belgisch Staatsblad van 5 juni 2014, ed. 2.

Kwartalen van het jaar van ingangsdatum

Voortaan zullen de kwartalen van de beroepsloopbaan als zelfstandige die gelegen zijn in het jaar waarin het pensioen ingaat, voorafgaand aan het kwartaal gedurende hetwelk dit pensioen ingaat, recht geven op een pensioen.

Deze nieuwe maatregel treedt in werking op 1 januari 2015 en is van toepassing op de pensioenen die voor de eerste maal ten vroegste op 1 januari 2015 ingaan.

Wet van 24 april 2014 tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 januari 1997 betreffende het pensioenstelsel der zelfstandigen met toepassing van de artikelen 15 en 27 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels en van artikel 3, § 1, 4°, van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, Belgisch Staatsblad van 6 juni 2014.

Overlevingspensioen

Het overlevingspensioen wordt hervormd en aangepast, in het bijzonder met betrekking tot de impact van de wettelijke samenwoning. Bovendien wordt een overgangsuitkering ingevoerd die beperkt is in de tijd en waarbij na afloop onmiddellijk een recht op werkloosheid wordt geopend indien de gerechtigde nog geen beroepsbezigheid uitoefent. Daarenboven zal deze overgangsuitkering onbeperkt gecumuleerd kunnen worden met beroepsinkomsten om de gerechtigde aan te sporen actief te blijven op de arbeidsmarkt of daarop toe te treden.

Die nieuwe regeling treedt in werking op 1 januari 2015 en wordt toegepast op de langstlevende echtgenoten waarvan de echtgenoot of echtgenote ten vroegste overlijdt op 1 januari 2015. De invoering van het begrip wettelijke

samenwoning in het stelsel van het overlevingspensioen heeft daarentegen uitwerking vanaf 1 januari 2000.

Wet van 25 april 2014 tot hervorming van het overlevingspensioen van de zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 6 juni 2014.

Koninklijk besluit van 29 juni 2014 tot uitvoering van de hervorming van het overlevingspensioen en van de overgangsuitkering in de pensioenregeling voor zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 11 augustus 2014.

Vervroegd pensioen

De hervorming van het vervroegd pensioen van de zelfstandigen, ingevoerd op 1 januari 2013, gaat gepaard met een aantal afwijkende maatregelen en overgangsmaatregelen. In het zelfstandigenstelsel moesten er nog twee overgangsmaatregelen genomen worden, die gelijkaardig zijn aan maatregelen die al in het werknemersstelsel bestaan, in geval van gemengde loopbaan.

- Het pensioenstelsel van de werknemers laat toe dat bepaalde werknemers na 2012 een vervroegd pensioen kunnen krijgen aan de leeftijds- en loopbaanvoorwaarden die golden vóór 2013 (60 jaar en 35 loopbaan jaren). Dergelijke werknemers die in de loop van hun leven ook zelfstandigen zijn geweest, kunnen een vervroegd pensioen als zelfstandige genieten onder dezelfde voorwaarden.
- De werknemer die vóór 28 november 2011 een vervroegd pensioen voor 2013 heeft aangevraagd, kan dat pensioen krijgen aan de

leeftijds- en loopbaanvoorwaarden die vóór 2013 van toepassing waren. Die maatregel is voortaan ook opgenomen in het zelfstandigenstelsel.

Die 2 nieuwe overgangsmaatregelen, die behoren tot de hervorming van het vervroegd pensioen, hebben uitwerking vanaf 1 januari 2013 en zijn van toepassing op de pensioenen die daadwerkelijk en voor de eerste maal ten vroegste op 1 januari 2013 ingaan.

Koninklijk besluit van 22 mei 2014 tot uitvoering van artikel 5 van de wet van 21 december 2012 houdende wijzigingen van het koninklijk besluit van 30 januari 1997 betreffende het pensioenstelsel der zelfstandigen met toepassing van de artikelen 15 en 27 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels en van artikel 3, § 1, 4°, van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van

de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetair Unie en houdende vaststelling van een over-

gangsregeling met betrekking tot de hervorming van het vervroegd rustpensioen voor zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 24 juni 2014.

Pensioenbonus

Vanaf 1 januari 2015 wordt de pensioenbonus stopgezet voor de zelfstandigen die

- ofwel niet vóór 1 december 2014 aan de voorwaarden voldoen om een vervroegd rustpensioen te bekomen

- ofwel de leeftijd van 65 jaar bereikt hebben en geen beroepsloopbaan van minstens 40 jaren bewijzen vóór 1 december 2014.

Programmawet van 19 december 2014, Belgisch Staatsblad van 29 december 2014, ed. 2.

Aanvullende pensioenen zelfstandigen

Bijdragen

Door de hervorming van de bijdrageberekening vanaf 1 januari 2015 zijn enkele puur technische aanpassingen nodig aan de art. 44 en 45 van de Programmawet (I) van 24 december 2002. Die artikelen gaan over de bijdragen die gestort moeten worden om een aanvullend pensioen op te bouwen.

Wet van 25 april 2014 houdende diverse bepalingen inzake sociale zekerheid, Belgisch Staatsblad van 6 juni 2014.

Arbeidsongeschiktheid

Hervorming GRI

De Geneeskundige Raad voor Invaliditeit (GRI) bij het RIZIV doet uitspraak over de erkenning van de arbeidsongeschiktheid tijdens de periode van invaliditeit. De GRI werd bij wet hervormd. Die hervorming moet leiden tot een betere besluitvorming. Die hervormingen worden in het zelfstandigenstelsel uitgevoerd bij koninklijk besluit. De ziekenfondsen kunnen voortaan ook de gegevens over beslissingen van de adviserend geneesheer elektronisch naar het RIZIV zenden. Die maatregelen treden in werking op 31 december 2015.

Koninklijk besluit van 8 mei 2014 tot wijziging van het koninklijk besluit van 20 juli 1971 houdende instelling van een uitkeringsverzekering en een moederschapsverzekering ten voordele van de zelfstandigen en van de meewerkende echtgenoten, Belgisch Staatsblad van 6 juni 2014.

Limosa-meldingsplicht voor zelfstandigen

Schrapping meldingsplicht voor stagiairs

Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie belemmert de Limosa-meldingsplicht voor zelfstandigen het vrij verrichten van diensten, zonder dat dit kan worden gerechtvaardigd. De Limosa-meldingsplicht werd daarom in 2013 in overeenstemming gebracht met het Europees recht, door vanaf 1 juli 2013 de gevraagde gegevens te wijzigen en de meldingsplicht voor stagiairs te schrappen. Bijgevolg werd het uitvoeringsbesluit in overeenstemming gebracht met de gewijzigde wet.

Koninklijk besluit van 20 december 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 20 maart 2007 tot uitvoering van het Hoofdstuk 8 van Titel IV van de programmawet (I) van 27 december 2006 tot voorafgaande melding voor gedetacheerde werknemers en zelfstandigen, Belgisch Staatsblad van 10 januari 2014.

Publieke mandatarissen

Lijst van raadgevende instellingen

De «Hoge Raad voor de economische beroepen» wordt vanaf 1 januari 2005 toegevoegd aan de lijst van raadgevende instellingen op Federaal niveau die geen bijdrage «publieke mandatarissen» verschuldigd zijn.

Koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 6 februari 2007 tot uitvoering van artikel 3, § 2, van de wet van 13 juli 2005 betreffende de invoering van een jaarlijkse bijdrage ten laste van bepaalde instellingen, Belgisch Staatsblad van 19 december 2014, ed. 2.

Internationale overeenkomsten

Montenegro

De Overeenkomst betreffende de sociale zekerheid tussen het Koninkrijk België en Montenegro, opgemaakt te Brussel op 9 juni 2010, die in de plaats treedt van het verdrag betreffende de sociale zekerheid van 1 november 1954 tussen de FV Joegoslavië en het Koninkrijk België, regelt de toestand van de werknemers of zelfstandigen die tijdens hun loopbaan aan het Belgisch of Montenegrijnse sociale zekerheidsstelsel waren onderworpen of die van het ene naar het ander overschakelen.

Alle takken van de sociale zekerheid worden betrokken : ziekte- en moederschapsverzekering, arbeidsongevallen en beroepsziekten, ouderdom, overlijden, invaliditeit, gezinsbijslag, werkloosheid.

Zij trad in werking op 1 juni 2014.

Wet van 28 februari 2014 houdende instemming met de Overeenkomst betreffende de sociale zekerheid tussen het Koninkrijk België en Montenegro, opgemaakt te Brussel op 9 juni 2010, Belgisch Staatsblad van 22 mei 2014.

Administratieve schikking van 26 mei 2014 betreffende de toepassing van de Overeenkomst betreffende de sociale zekerheid tussen het Koninkrijk België en Montenegro, Belgisch Staatsblad van 23 juni 2014.

Republiek Servië

De Overeenkomst betreffende de sociale zekerheid tussen het Koninkrijk België en de Republiek Servië, opgemaakt te Brussel op 15 juli 2010, die in de plaats treedt van het verdrag betreffende de sociale zekerheid van 1 november 1954 tussen de FV Joegoslavië en het Koninkrijk België, regelt de toestand van de werknemers of zelfstandigen die tijdens hun loopbaan aan het Belgisch of Servische sociale zekerheidsstelsel waren onderworpen of die van het ene naar het ander overschakelen.

Alle takken van de sociale zekerheid worden betrokken : ziekte- en moederschapsverzekering, arbeidsongevallen en beroepsziekten, ouderdom, overlijden, invaliditeit, gezinsbijslag, werkloosheid.

Zij trad in werking op 1 september 2014.

Wet van 28 februari 2014 houdende instemming met de Overeenkomst betreffende de sociale zekerheid tussen het Koninkrijk België en de Republiek Servië, opgemaakt te Brussel op 15 juli 2010, Belgisch Staatsblad van 22 augustus 2014, ed. 2

Administratieve schikking van 10 april 2012 betreffende de toepassing van de Overeenkomst betreffende de sociale zekerheid tussen het Koninkrijk België en de Republiek Servië, Belgisch Staatsblad van 5 september 2014

Federale Republiek Brazilië

De Overeenkomst betreffende de sociale zekerheid tussen het Koninkrijk België en de Federale Republiek Brazilië, ondertekend te Brussel op 4 oktober 2009, regelt de toestand van personen, ongeacht hun nationaliteit, die onderworpen zijn of waren aan het Belgische of het Braziliaanse sociale zekerheidsstelsel.

Deze overeenkomst heeft betrekking op de rust- en overlevingspensioenen en de invaliditeitsuitkeringen. Wat betreft het aanduiden van de toepasselijke wetgeving worden alle takken van de sociale zekerheid van de werknemers en de zelfstandigen geïndiceerd.

Zij trad in werking op 1 december 2014.

Wet van 19 januari 2014 houdende instemming met de Overeenkomst betreffende de sociale zekerheid tussen het Koninkrijk België en de Federale Republiek Brazilië, ondertekend te Brussel op 4 oktober 2009, Belgisch Staatsblad van 21 november 2014.

Administratieve schikking van 6 december 2011 betreffende de toepassing van de Overeenkomst betreffende de sociale zekerheid tussen het Koninkrijk België en de Federale Republiek Brazilië, Belgisch Staatsblad van 5 december 2014.

Financiering

Welvaartsenveloppe

Ingevolge de Zesde Staatshervorming werden de verhogingen van de kinderbijslagen uit de berekening van de welvaartsenveloppe gehaald.

Indien de sociale partners geen gezamenlijk advies bereiken voor 15 september van het jaar waarin een beslissing moet worden genomen over de besteding van de welvaartsenveloppe, dan heeft de federale regering geen enkele beslissingsvrijheid meer, ingevolge de aanpassingen door de wet van 15 mei 2014 houdende uitvoering van het plan voor competitiviteit, werkgelegenheid en relance. Dan moet de wel-

vaartsenveloppe worden besteed, zoals wettelijk vastgelegd is. Om de beslissingsvrijheid van de federale regering bij gebrek aan advies van de sociale partners, al dan niet samen met andere adviesraden, te herstellen, werd teruggegrepen naar de tekst van het artikel zoals het bestond voor de wijziging door de wet van 15 mei 2014.

Programmawet van 19 december 2014, Belgisch Staatsblad van 29 december 2014, ed. 2.

Globaal financieel beheer – bijdrage voor de gezondheidszorg

Als gevolg van de Zesde Staatshervorming worden sommige gezondheidszorgprestaties overgeheveld naar de deelgebieden. Bovendien werd de bij wet vastgestelde groeinorm voor de uitgaven bijgesteld tot 1,5 % per jaar. Om een financieel evenwicht tot stand te brengen, moesten de bijdragen van de stelsels van globaal financieel beheer van de werknemers respectievelijk de zelfstandigen tot de financiering van de gezondheidszorg dus worden verminderd voor het boekjaar 2015.

Programmawet van 19 december 2014, Belgisch Staatsblad van 29 december 2014, ed. 2.

Alternatieve financiering uit de btw

De financiering van de sociale zekerheid moet worden aangepast naar aanleiding van de Zesde Staatshervorming. In afwachting van deze hervorming wordt voor de initiële begroting 2015 de alternatieve financiering uit de btw aangepast om te komen tot een evenwicht binnen de sociale zekerheid in ESR-termen (Europees stelsel van nationale en regionale rekeningen).

Programmawet van 19 december 2014, Belgisch Staatsblad van 29 december 2014, ed. 2

Gezinsbijslag van december 2014

De Zesde Staatshervorming hevelt de gezinsbijslag over naar de deelgebieden. De gezinsbijslag behoort sinds 1 januari 2015 niet meer tot het globaal financieel beheer van de zelfstandigen. Maar de gezinsbijslag van december 2014 wordt begin januari 2015 betaald. Dit artikel maakt het wettelijk mogelijk dat die gezinsbijslag nog wordt betaald door het globaal financieel beheer van de zelfstandigen.

Programmawet van 19 december 2014, Belgisch Staatsblad van 29 december 2014, ed. 2

Rechtspraak

In 2014 werd de volgende vonnissen en arresten inzake het sociaal statuut van de zelfstandigen uitgesproken.

Grondwettelijk Hof

FAILLISSEMENTSUITKERING

Discriminatie – gefailleerde met vervangingsinkomen

Arrest van 6 februari 2014

Nr. 26/2014

www.const-court.be

Om de in artikel 7 van het koninklijk besluit van 18 november 1996 houdende invoering van een sociale verzekering ten gunste van zelfstandigen ingeval van faillissement, beoogde financiële uitkering te kunnen genieten, moet voldaan zijn aan de voorwaarden opgenomen in artikel 4, § 2 van dit koninklijk besluit, onder meer geen beroepsactiviteit uitoefenen of geen recht op een vervangingsinkomen kunnen laten gelden.

De arbeidsrechtbank van Nijvel stelt de vraag of deze voorwaarde verenigbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre niet is voorzien dat wanneer het vervangingsinkomen in kwestie lager ligt dan die uitkering, de zelfstandige recht heeft op het verschil tussen beide bedragen. Onder failliet verklaarde zelfstandigen zou een discriminatie ontstaan naargelang zij al dan niet recht hebben op een vervangingsinkomen.

Het Hof is van oordeel dat er geen sprake is van een schending van de artikelen 10 en 11 van de grondwet.

De maandelijkse financiële uitkering die gedurende hoogstens twaalf maanden wordt toegekend, vormt een maatregel van tijdelijke bescherming van die personen om hen in staat te stellen zich te reorganiseren teneinde opnieuw inkomsten te verkrijgen. Gelet op dat doel, is het niet onredelijk de failliet verklaarde zelfstandigen die aanspraak kunnen maken op een vervangingsinkomen in een ander stelsel dat hen eveneens in staat stelt hun bestaan te verzekeren en zich te reorganiseren, van het voordeel van die uitkering uit te sluiten.

De maandelijkse financiële uitkering voor de zelfstandigen is beperkt in de tijd, hetgeen niet noodzakelijk het geval is voor het vervangingsinkomen. Dat verschil in duur van de toekenning van de uitkering belet in het merendeel der gevallen dat op een exacte wijze de bedragen, die de failliet verklaarde zelfstandigen werkelijk ontvangen, worden berekend naargelang zij een vervangingsinkomen dan wel een bij artikel 7 van het koninklijk besluit van 18 november 1996 bepaalde maandelijkse financiële uitkering genieten.

BIJDRAGEPLICHT

Inning van de bijdragen – vrijstelling van sociale bijdragen – hoofdelijkheid van de rechtspersonen

Arrest van 6 maart 2014

Nr. 41/2014

www.const-court.be

De arbeidsrechtbank van Nijvel heeft het Grondwettelijk Hof 3 prejudiciële vragen gesteld.

Eerste prejudiciële vraag

De vennootschap is krachtens artikel 15 van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 hoofdelijk gehouden tot het betalen van de sociale bijdragen, die voortvloeien uit activiteiten, die door haar mandatarissen verschuldigd zijn, met inbegrip van die welke voortvloeien uit activiteiten waarmee zij niets te maken heeft. De arbeidsrechtbank vraagt zich af of dit artikel 15 dat voorziet in een hoofdelijke aansprakelijkheid die niet beperkt is naar verhouding van de activiteit of het inkomen van die mandataris binnen de rechtspersoon een schending inhoudt van artikel 10 en 11 van de grondwet.

Het Hof is van mening dat die hoofdelijkheid redelijk verantwoord is en geen onevenredige gevolgen heeft.

Het mechanisme van de hoofdelijkheid van de rechtspersonen voor de bijdragen als zelfstandige die door hun mandataris verschuldigd zijn, steunt op de vrijwillig tot stand gekomen band tussen de rechtspersoon en de door hem aangewezen mandataris. Wanneer de rechtspersoon een mandataris aanstelt, kan ervan worden uitgegaan dat hij weet heeft van de zelfstandige activiteiten van de laatstgenoemde, die al dan niet verband houden met de rechtspersoon en zijn hoofdelijke aansprakelijkheid mogelijk met zich meebrengen, zoals van die rechtspersoon ook kan worden verwacht dat hij die mandataris

inlicht over diens verplichtingen inzake sociale bijdragen als zelfstandige.

Gelet op het doel dat erin bestaat de invordering van de sociale bijdragen te waarborgen teneinde het financiële evenwicht van het betrokken stelsel te verzekeren, betreft die hoofdelijkheid alle bijdragen die de mandataris verschuldigd zou zijn en verplicht zij de rechtspersonen tot dezelfde schuld als hun vennoten of mandatarissen (Cass., 6 juni 1988, Arr. Cass., 1988, nr. 609, p. 1285), zelfs indien de bijdragen verschuldigd zijn wegens in andere vennootschappen uitgeoefende mandaten.

De persoonlijke band tussen de rechtspersoon en diens mandataris verantwoordt de hoofdelijke aansprakelijkheid.

Die hoofdelijke aansprakelijkheid vormt geen onevenredige maatregel, aangezien zij de daadwerkelijke uitoefening van een mandaat veronderstelt en beperkt is tot de duur van dat mandaat, zonder afbreuk te doen aan de uitoefening van eventueel verhaal van de rechtspersoon tegen de in gebreke gebleven mandataris.

Tweede prejudiciële vraag

De arbeidsrechtbank vraagt zich af of artikel 17 van het koninklijk besluit nr. 38 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt in zoverre de rechtspersoon, die hoofdelijk aansprakelijk is voor de bijdragen verschuldigd door zijn mandatarissen, niet de staat van behoefte van zijn mandataris kan aanvoeren om ontheven te worden van zijn hoofdelijke aansprakelijkheid.

De vrijstelling van sociale bijdragen is opgevat als een louter persoonlijke maatregel verbonden aan het bewijs van de staat van behoefte van de persoon die deze vrijstelling aanvraagt.

Overeenkomstig artikel 1208 van het Burgerlijk Wetboek kan een louter persoonlijke exceptie zoals die welke voortvloeit uit de staat van behoefte, alleen worden aangevoerd door de schuldenaar op wie die exceptie van toepassing is.

Derde prejudiciële vraag

De arbeidsrechtbank vraagt zich af of artikel 15, § 1, vijfde lid, van het koninklijk besluit nr. 38 verenigbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de rechtspersoon hoofdelijk gehouden blijft voor de bijdragen verschuldigd door zijn mandatarissen, ingeval van een aan de mandataris toegekende bijdragevrijstelling.

De vrijstelling op grond van een staat van behoefte van de mandataris vormt geen «betaling» van de schuld in de zin van artikel 1200 van het Burgerlijk Wetboek en kan de hoofdelijke medeschuldenaars bijgevolg niet bevrijden. Het gegeven dat de hoofdelijk aansprakelijke rechtspersoon de vrijstelling van zijn mandataris op grond van de staat van behoefte niet kan genieten, voert dus geen verschil in behandeling in tussen de schuldenaars, in het licht van artikel 1200 van het Burgerlijk Wetboek.

In de drie gevallen is er bijgevolg geen sprake van een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

In de drie gevallen is er bijgevolg geen sprake van een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

ZIEKTEVERZEKERING

Uitkeringsgerechtigde zelfstandige na pensioenleeftijd

Onbevoegdheid Hof

Arrest van 25 september 2014

Nr. 135/2014

www.const-court.be

Het Hof wordt verzocht de situatie van de loontrekkenden te vergelijken met die van de zelfstandigen die na de pensioenleeftijd zijn blijven werken, in zoverre de loontrekkenden in geval van arbeidsongeschiktheid het voordeel van de uitkeringsverzekering voor geneeskundige verzorging blijven genieten, terwijl aan de zelfstandigen een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid wordt geweigerd zodra zij die leeftijd hebben bereikt.

Met toepassing van het artikel 86, § 3, van de wet van 14 juli 1994 wordt de uitkeringsverzekering die de zelfstandigen genieten, ingericht door

het koninklijk besluit van 20 juli 1971 «houdende instelling van een uitkeringsverzekering en een moederschapsverzekering ten voordele van de zelfstandigen en van de meewerkende echtgenoten». Artikel 3 van dat koninklijk besluit sluit de onderworpenen bedoeld in artikel 13 van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 dat de zelfstandigen betreft die de pensioenleeftijd hebben bereikt, als gerechtigden van de uitkeringsverzekering uit.

Het Hof is niet bevoegd zich uit te spreken over de verenigbaarheid van een koninklijk besluit met de artikelen 10 en 11 van de grondwet.

VRIJSTELLING VAN BIJDAGEN

Commissie – beroep – onbevoegdheid van de Raad van State

Arrest van 16 april 2014

Nr. 227.132

www.raadvst-consetat.be

C. vordert de nietigverklaring van de beslissing van de Commissie voor vrijstelling van bijdragen waarbij de vrijstelling van de betaling van de bijdragen werd geweigerd.

Bij betwisting van de beslissing genomen door de Commissie ontstaat tussen de zelfstandige enerzijds, en de Belgische staat, anderzijds, een geschil over de verplichting tot betaling van de sociale bijdragen, die voortvloeit uit de wetten en de verordeningen over het sociaal statuut der zelfstandigen. Krachtens artikel 581, 1°, Gerechtelijk Wetboek behoort dit geschil tot de materiële bevoegdheid van de arbeidsrechtbank en dus tot de rechtsmacht van de hoven en rechtbanken, zodat de Raad van State geen rechtsmacht heeft om er kennis van te nemen.

De bestreden beslissing vermeldt ten onrechte het bestaan van een beroep bij de Raad van State. In deze omstandigheden moeten de kosten ten laste van de Belgische staat worden gelegd.

Hof van Cassatie

VERZEKERINGSPLICHT

Einde mandaat bestuurder

Arrest van 12 mei 2014

A.R. nr. S.12.0092.F

www.cass.be

De heer H. werd op 22 januari 1991 benoemd tot bestuurder van de vennootschap G, voor een duur van zes jaar en er was toen duidelijk gesteld dat de opdracht een einde zou nemen na de algemene vergadering van 1997. Op het einde van zijn mandaat blijft de uittredende bestuurder in principe aansprakelijk voor het bestuur van de vennootschap tot hij vervangen is. Uit de regels van de opdracht blijkt dat de functie van een bestuurder na het verstrijken van de duur van zijn mandaat wordt voortgezet, om het behoud van het bestuur van de vennootschap te verzekeren tot hij vervangen is.

Uit het vermoeden van artikel 3, § 1, 4e lid, van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut

der zelfstandigen volgt dat de als mandataris aangewezen persoon onderworpen blijft aan dat vermoeden zolang hij de functie uitoefent waartoe hij is aangewezen. De bestuurder heeft de uitoefening van de functie waartoe hij was aangewezen, voortgezet na het verstrijken van de termijn ervan en heeft de hoedanigheid behouden van een bestuurder die onderworpen is aan het sociaal statuut van de zelfstandigen tijdens de litigieuze periode.

In die voorwaarden heeft de dagvaarding die op 8 juni 2005 aan de vennootschap G betekend werd, de verjaring ten aanzien van de andere hoofdelijke medeschuldenaars gestuit.

VENNOOTSCHAPSBIJDRAGE

Onontvankelijkheid middel

Criterium omvang vennootschap

Arrest van 16 juni 2014

A.R. nr. S.13.0131.F

www.cass.be

Het middel dat in geen enkel onderdeel aantoont op welke wijze de in het middel bedoelde artikelen zouden zijn geschonden, is niet onontvankelijk. Het middel toont niet aan op welke wijze een verwijzing naar het enig criterium van het balanstotaal om de omvang van de vennootschap te bepalen discriminerend is.

Luidens het tweede lid van artikel 91 van de wet van 30 december 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, zoals ze op de feiten van toepassing is, stelt de Koning, opdat het van toepassing zal zijn vanaf 2004, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de door vennootschappen verschuldigde bijdragen

vast, maar zonder dat deze 868 euro kunnen overschrijden. Hierbij kan hij een onderscheid maken op basis van criteria die inzonderheid rekening houden met de omvang van de

vennootschap. Die wetsbepaling verbiedt de Koning niet een dergelijk onderscheid te maken op grond van één enkel criterium dat betrekking heeft op de omvang van de vennootschap.

ARBEIDSONGESCHIKTHEID

Erkenning – beoordeling

Bevoegde instantie

Arrest van 16 juni 2014
A.R. nr. S.13.0072.F
www.cass.be, JTT, 2014, 377

Een nieuwe arbeidsongeschiktheid die na een termijn van meer dan 3 maanden optreedt, volgend op de beslissing tot weigering van de erkenning van de arbeidsongeschiktheid in een tijdvak van invaliditeit, impliceert dat de betrokkene zich in een nieuw tijdvak van primaire arbeidsongeschiktheid bevindt. De beslissing betreffende de staat van primaire arbeidson-

geschiktheid behoort toe aan de adviserende geneesheer van het organisme van de zelfstandige en niet aan het RIZIV. Het bestreden arrest dat de erkenning van de arbeidsongeschiktheid aanvaardde in functie van artikel 20 van het koninklijk besluit van 20 juli 1971 schendt de wettelijke bepalingen.

INNING

Onbeslagbaarheid – hoofdverblijfplaats van de zelfstandige

Arrest van 3 oktober 2014
A.R. nr. C.14.0088.N
www.cass.be

Ingevolge de programmawet van 25 april 2007 kan de zelfstandige het onroerend goed dat hij gebruikt als hoofdverblijfplaats niet vatbaar voor beslag verklaren. Voor de beroepsschulden ontstaan na de verklaring kan geen beslag worden gelegd op het eigendomsrecht of andere zakelijke rechten op dit onroerend goed.

Eisers hadden hun hoofdverblijfplaats gevestigd te Brasschaat van 25 april 2003 tot 13 november 2009 en opnieuw vanaf 16 februari 2011. Op 7 oktober 2009 werd een verklaring van onbeslag-

baarheid met betrekking tot dit goed afgelegd.

De onbeslagbaarheid van het onroerend goed dat tot hoofdverblijfplaats dient is een uitzondering op het principe van de ondeelbaarheid van het vermogen zoals bepaald in de artikelen 7 en 8 van de hypotheekwet dat slechts geldt zolang het onroerend goed werd betrokken. Op 14 november 2009 verviel de bescherming. Het feit dat eisers zich later opnieuw op dit adres vestigden heeft niet tot gevolg dat de bescherming opnieuw geldt.

PENSIOEN

Niet-toegelaten cumulatie overlevingspensioen met ziekte-uitkeringen Verkeerde inlichting – fout – oorzakelijk verband – overmacht – handvest van de sociaal verzekerde

Arrest van het Arbeidshof van Luik van 10 januari 2014

AR 2013/AL/76

Niet gepubliceerd

Sinds 1 augustus 2000 genoot R. gelijktijdig een overlevingspensioen en arbeidsongeschiktheidsuitkeringen.

Bij beslissing van 31 augustus 2009 heeft het RSVZ de betrokkene ervan in kennis gesteld dat het overlevingspensioen dat zij ontving, haar ten onrechte werd uitbetaald sinds 1 augustus 2000. Na toepassing van de verjaringstermijn van drie jaar heeft de RVP, handelend voor de rekening van het RSVZ, het bedrag teruggevorderd dat ten onrechte was ontvangen sinds de maand augustus 2006.

R. brengt de verantwoordelijkheid van haar ziekenfonds in het geding m.b.t. het ontstaan van het onverschuldigde bedrag.

Het ziekenfonds schrijft het ontstaan van het onverschuldigde bedrag toe aan een fout van R., die in augustus 2000 nagelaten heeft om het RSVZ mee te delen dat zij voortaan ziekte-uitkeringen ontving, maar geeft langs zijn kant echter toe een fout te hebben begaan bij het verstrekken van de onjuiste inlichting aan de sociaal verzekerde.

R. diende te weten dat zij het RSVZ ervan op de hoogte moest brengen dat zij sinds augustus 2000 ziekte-uitkeringen ontving. Het tegendeel beweren zou neerkomen op de uitholling van de informatieverplichting die op de sociaal

verzekerde weegt, nadat hij naar behoren werd ingelicht dat hij zijn overlevingspensioen slechts kan blijven ontvangen indien hij de uitbetalende instelling op de hoogte brengt van mogelijke ziekteverzekeringssuitkeringen.

De context waarin het verzuim, dat aan R. kan worden toegeschreven, zich heeft voorgedaan, nl. de strijd tegen een kanker, waarbij zij voor haar twee kinderen zorgde, maakte het niet onmogelijk om het RSVZ de vereiste informatie te sturen. Die omstandigheden vormen geen overmacht noch een vreemde oorzaak die de fout van de betrokkene uitsluiten.

De juridische fout die door de dienst Reglementering van het ziekenfonds werd begaan in september 2001, bij het beantwoorden van de vraag om inlichtingen van de verzekeringsinstelling van R, bestaat erin dat het antwoord correct was volgens het stelsel van de ziekte- en invaliditeitsverzekering, maar dat het echter onvolledig was in die zin dat die dienst de aan hem gestelde vraag ook vanuit het oogpunt van het stelsel van de pensioenen had dienen te benaderen. Die fout had tot rechtstreeks gevolg dat de onverschuldigde inning van het overlevingspensioen werd verlengd na de maand september 2001 doordat R. werd gesterkt in haar foutieve gedachte dat die cumulatie van uitkeringen geen probleem stelde.

Die fout verbrak het oorzakelijk verband tussen de fout die initieel door R. werd begaan en de schade, aangezien het onverschuldigde bedrag zich, zonder de foutieve informatie van het ziekenfonds, niet zou hebben uitgestrekt tot in 2009, toen het onderzoek werd aangevat waarmee het aan het licht kwam.

Het ziekenfonds zal, in de vorm van schadevergoedingen, de onverschuldigde betalingen die van 1 september 2006 tot en met 28 februari 2009 werden uitgevoerd, moeten terugbetalen.

Doordat R. niet op de vraag van de RVP van februari 2009 heeft geantwoord, is het onverschuldigde bedrag voor de periode van maart 2009 tot september 2009 uitsluitend te wijten aan de fout van R. die dit onverschuldigde bedrag moet terugbetalen.

BIJDRAGEPLICHT

Voortzetting van een activiteit in eigen naam in de vorm van een vennootschap – meerwaarde – begin van activiteit – verjaring

Arrest van het Arbeidshof van Luik, afdeling Namen, van 21 januari 2014
AR 2013/AN/112
JTT 2014, 153

B., gerechtsdeurwaarder, oefent zijn activiteit uit als natuurlijk persoon. In 1987 wijzigt hij van statuut omwille van de voortzetting van zijn activiteit in eigen naam in de vorm van een vennootschap. Hij doet dan aangifte van inkomsten als werkend vennoot. In 1988 en 1989 ontvangt hij andere meerwaarden. Het fonds vordert de bijdragen voor het jaar 1991 en 1992.

De bijdragen die worden gevorderd van B., die zijn zelfstandige activiteit niet gedurende minstens een kwartaal heeft stopgezet, zijn rechtzettende bijdragen en geen regularisatiebijdragen aangezien de bijdragen die initieel werden gevorderd voor het jaar 1991 en de twee kwartalen van het jaar 1992, werden gevorderd op grond van een toen zeer recent arrest van het Hof van Cassatie (Cass. 25 maart 1991) dat de stopzetting meerwaarde uit de inkomsten schrapt terwijl de wetgeving (artikel 11 § 2, lid 2 van het koninklijk besluit nr. 38) vervolgens door

de wet van 26 juni 1992 werd gewijzigd, meer bepaald om de meerwaarde in de inkomsten op te nemen.

De verjaringstermijn is vijf jaar, te rekenen vanaf 1 januari volgend op het jaar waarvoor de bijdragen verschuldigd zijn.

VERZEKERINGSPLICHT

Kwalificatie van de arbeidsrelatie – commissionair

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 12 februari 2014

AR 2012/AB/289

www.juridat.be

Het verzoek tot herkwalificatie van de arbeidsrelatie moet worden onderzocht ten aanzien van, onder meer, de rechtspraak van het Hof van Cassatie voor de periode vóór 1 januari 2007 en van de programmawet van 27 december 2006 voor de periode vanaf 1 januari 2007.

Uit artikel 331 van de programmawet van 27 december 2006, net zoals uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie, vloeit voort dat de partijen vrij het statuut bepalen waaronder zij hun activiteit uitoefenen en dat het gekozen statuut zich opdringt in de mate waarin het niet wordt tegengesproken door de uitvoeringsmodaliteiten van de gepresteerde arbeid.

D. werkt als zelfstandige verkoper voor de nv C in het kader van een arbeidsrelatie die hij zelf als een zelfstandige samenwerking heeft gekwalificeerd.

D. heeft niet alleen de kwalificatie van zelfstandige aanvaard maar heeft dit bevestigd door zijn houding en onder meer door de betaling, gedurende twintig jaar, van bijdragen aan een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen, zijn inschrijving in het handelsregister, het gebruik van zijn eigen gepersonaliseerd briefpapier, maar ook door de gebruikte bewoordingen in diverse documenten en brieven.

D. beweert dat hij de hoedanigheid had van handelsvertegenwoordiger. Om op die hoedanigheid aanspraak te maken moet de handelsvertegenwoordiging het voornaamste doel van de activiteit zijn, moet de prospectie en het bezoek van een cliënteel het bestaan van een

rechtstreeks contact inhouden buiten de lokalen van de onderneming. Zijn activiteit kon niet als handelsvertegenwoordiging worden gekwalificeerd.

D. beweert eveneens dat hij in een band van ondergeschiktheid werkte. Hij bewijst niet dat hij geen enkele vrijheid had in de organisatie van zijn arbeidstijd en evenmin dat hij zich diende te richten naar een duidelijk en bindend werkrooster. D. licht toe dat hij al zijn tijd heeft gewijd aan zijn activiteit binnen de nv C. Het Hof merkt op dat het feit om al zijn arbeidstijd aan een enkele onderneming te wijden niet bepalend is maar wel de verplichting om al zijn arbeidstijd aan een enkele onderneming te wijden of het verbod om voor een andere medecontractant te werken.

De gekozen kwalificatie wordt niet tegengesproken door de uitvoeringsmodaliteiten van zijn activiteit voor de nv C.

BIJDRAGEPLICHT

Verjaringstermijn – ongelijke behandeling tussen werknemers en zelfstandigen

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 14 februari 2014

R.G. 2012/AB/243

Aangehaald op www.socialeye.be

De betrokkene roept de verjaring in van de invordering van de bijdragen in het sociaal statuut van de zelfstandigen en is van oordeel dat er met betrekking tot de verjaringstermijn sprake is van een ongelijke behandeling tussen werknemers en zelfstandigen. De invorderingstermijn in de regeling van de zelfstandigen bedraagt 5 jaar terwijl deze in de regeling der werknemers 3 jaar belooft.

Gelet op het feit dat, anders dan bij de werknemers, de inkomsten die als basis dienen voor de berekening van de bijdragen voor het sociaal statuut der zelfstandigen niet gekend zijn op het ogenblik van de inning maar ten vroegste in de loop van het tweede jaar dat volgt op de inning, bevinden de werknemers en zelfstandigen zich niet in een vergelijkbare situatie. De specifieke verjaringsregels zijn objectief gerechtvaardigd.

BIJDRAGEPLICHT

Gehuwde vrouw – artikel 37 ARS – verzaking – informatieplicht socialeverzekeringsfonds – foutieve uitkering – handvest van de sociaal verzekerde

Arrest van het Arbeidshof van Luik, afdeling Namen, van 18 februari 2014

AR 2013/AN/11

Niet gepubliceerd

O. geniet het voordeel van de bepaling van artikel 37 van het koninklijk besluit van 19 december 1967 (ARS). De verzaking aan de afwijkende regeling waarvan zij het voordeel heeft gevraagd, vereist uitdrukkelijke stappen van de verzekeringsplichtige. Een stilzwijgende verzaking is uitgesloten teneinde misbruik te voorkomen.

De zelfstandige die het voordeel van artikel 37 ARS bekomt, verliest, indien hij vrijgesteld wordt van elke bijdrage of slechts verminderde bijdragen betaalt, het recht op sociale uitkeringen en onder meer het recht op uitkeringen in het kader van de verplichte verzekering, alsook de afgeleide rechten, zoals de gelijkstelling voor het pensioen.

Het ziekenfonds vordert de terugbetaling van de betaalde uitkeringen en dit, omdat het niet in het bezit is van de bijdragebons in de hoedanigheid van zelfstandige. De terugvordering van de ten onrechte toegekende uitkeringen ten laste van de uitkeringsverzekering verjaart na twee jaar.

O. acht het sociale verzekeringsfonds en de verzekeringsinstelling aansprakelijk voor wat betreft het bestaan van de geleden schade ten belope van het onverschuldigde bedrag verhoogd met de uitkeringen die ze had moeten krijgen.

Om anderen aansprakelijk te kunnen stellen zijn drie elementen nodig: een fout, een schade en een oorzakelijk verband tussen de fout en de schade.

De gebreken die aan het sociale verzekeringsfonds worden verweten, hebben betrekking op een tekort aan informatie. O. baseert zich op het formulier dat zij heeft moeten invullen bij haar aanvraag tot toepassing van artikel 37 ARS en op de afwezigheid van latere informatie. Het Hof stelt vast dat zij in 2004 niet misleid kan zijn geweest door het formulier dat in 1992 werd ingevuld. Het is pas wanneer zij gezondheidsproblemen had in september 2004, dat zij zich vragen heeft gesteld omtrent de weerslag van haar specifiek statuut op het recht op uitkeringen. In 2004 had zij het formulier niet meer in haar bezit aangezien het fonds haar bij brief van 2 juni 2005 een kopie heeft gestuurd. De onvolledige formulering heeft haar niet kunnen mislei-

den aangaande haar rechten zoals zij beweert. Noch de fout noch het oorzakelijk verband zijn bewezen.

Ten aanzien van het ziekenfonds schept de begane fout waardoor O. ten onrechte uitkeringen ontving, geen enkel toekomstig recht en ligt die fout niet aan de basis van de schade geleden door de afwezigheid van een recht op een tussenkomst voor de latere periode.

De beslissing van het ziekenfonds van 25 november 2005 maakt een einde aan de toekenning met ingang van 1 november 2005. Die beslissing leeft de tekst niet na van artikel 17 van het Handvest van de sociaal verzekerde. Een beslissing tot herziening kan niet met terugwerkende kracht uitwerking krijgen. Zij kan slechts ingaan op de eerste dag van de maand die volgt op de kennisgeving behalve indien O. wist of moest weten dat zij geen recht had op uitkeringen.

VERZEKERINGSPLICHT

Beroepsbezigheid – regelmatig karakter

Arrest van het Arbeidshof van Gent, afdeling Brugge, van 11 maart 2014

AR 2013/AR/87

Niet gepubliceerd

VG was met ingang van 1 september 2007 voltijds in loopbaanonderbreking. Zijn echtgenote wenste te starten met de uitbating van een viswinkel onder de vorm van een vennootschap. Op 13 september 2007 richtte VG samen met zijn echtgenote de BVBA C op voor de uitbating van deze viswinkel. Elk van beide echtgenoten had 50 % van de aandelen.

Een beroepsactiviteit als zelfstandige veronderstelt een werkelijke persoonlijke activiteit die de grenzen van het louter vermogensbeheer te boven gaat en die met een zekere regelmaat en een winstoogmerk wordt uitgeoefend.

De feitelijke elementen van het dossier meer bepaald het feit dat de zorg van de kinderen en de moeder niet al de tijd van VG kon opsloppen, het feit dat de BVBA C geen werknemers tewerkstelde en het feit dat zijn echtgenote zwanger was, maken het voldoende aanneembaar dat VG met een voldoende regelmaat meehielp in de vishandel van zijn echtgenote waardoor hij een zelfstandige beroepsactiviteit als werkend vennoot ontplooipte.

BIJDAGEN

Adreswijziging – stopzetting van activiteit – informatieplicht ten aanzien van het fonds

Invordering – dwangbevel

Arrest van het Arbeidshof van Luik van 11 maart 2014

A.R. 2013/AL/498

Niet gepubliceerd

Informatieplicht ten aanzien van het fonds

D. ontving zijn vervalddagberichten voor de kwartaalbijdragen op het adres van de kantoren die door de vennootschap V. werden gehuurd, alwaar deze haar maatschappelijke zetel had. Na het faillissement van de vennootschap V. bleef het sociale verzekeringsfonds de vervalddagberichten voor de bijdragen naar D. op dat adres sturen, waarbij het toelichtte dat zij niet op de hoogte werd gebracht van het faillissement van de vennootschap V. en evenmin van de adresverandering waarnaar de vervalddagberichten moesten worden gestuurd.

Overeenkomstig artikelen 7 en 8 van het koninklijk besluit van 19 december 1967 is de verzekerde verplicht zijn sociale verzekeringsfonds in kennis te stellen, binnen de vijftien dagen, van elke wijziging in de inlichtingen, die op de aansluitingsverklaring voorkomen en aan zijn sociale verzekeringsfonds, binnen een termijn van vijftien dagen, aan de hand van een officieel bewijsstuk, de staking van iedere beroepsbezigheid als zelfstandige mede te delen.

D. bewijst niet dat hij zijn sociale verzekeringsfonds had ingelicht over het feit dat hij niet langer zaakvoerder was na het faillissement van de vennootschap V. en dat de briefwisseling naar zijn privé-adres moest worden gestuurd. Het sociale verzekeringsfonds is terecht vervalddagberichten blijven sturen naar D. op de maatschappelijke zetel van de vennootschap.

Invordering – dwangbevel

Alvorens tot de invordering bij dwangbevel over te gaan moeten de socialeverzekeringsfondsen, in ieder geval, de verzekeringsplichtige een laatste herinnering bij ter post aangetekend schrijven versturen met vermelding van de bedragen waarop de invordering bij dwangbevel zal slaan. Deze herinnering werd naar D. gestuurd door tussenkomst van een gerechtsdeurwaarder op een correct privé-adres.

De bijdragen evenals de verhogingen, verwijlntresten en andere aanhorigheden worden ingevorderd bij wijze van dwangbevel door het sociale verzekeringsfonds waaraan zij verschuldigd zijn voor zover de onderworpen de bedragen die van hem werden gevorderd niet heeft betwist. Gelet op een aangetekende brief van D. gericht aan het sociale verzekeringsfonds, blijkt dat D. de bedragen die van hem werden gevorderd, heeft betwist. De weg van het dwangbevel mocht bijgevolg misschien niet worden gebruikt.

Het Hof beveelt de heropening van de debatten opdat de partijen nadere uitleg zouden geven over de geldigheid van het dwangbevel alsook opdat zij de herinneringsbrieven en het betekende dwangbevel zouden voorleggen.

VRIJSTELLING VAN BIJDAGEN

Bevoegdheid arbeidsgerecht

Kosten – rechtsplegingsvergoeding

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 14 maart 2014
A.R. 2012/AB/80
Niet gepubliceerd

L. had beroep aangetekend bij de arbeidsrechtbank tegen een beslissing van 11 mei 2009 van de Commissie voor vrijstelling van bijdragen waarbij haar slechts gedeeltelijk vrijstelling van de betaling van de bijdragen werd toegekend. De Arbeidsrechtbank verklaarde zich bevoegd en beval een heropening der debatten ten einde de zaak ten gronde te onderzoeken.

De FOD Sociale Zekerheid tekende tegen deze beslissing hoger beroep aan en is van oordeel dat het arbeidsgerecht niet bevoegd is om kennis te nemen van deze betwisting. Het Arbeidshof oordeelde bij arrest van 23 mei 2013 dat de beslissing van de Commissie tot het weigeren van de vrijstelling voor het eerste kwartaal 2009 dient vernietigd te worden omwille van de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en verzoekt de Commissie van vrijstelling een beslissing te nemen over de kwartalen 2009/2 en 2009/3.

Op 27 augustus 2013 nam de Commissie voor vrijstelling van bijdragen een nieuwe beslissing waarbij vrijstelling werd verleend voor de bijdragen over de kwartalen 2009/1 tot en met 2009/3 en is de vraag vrijgesteld te worden van de betaling der bijdragen zonder voorwerp geworden.

De betwisting over de wettelijkheid van een beslissing geeft aanleiding tot het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding. De betwisting gaat over de verplichtingen van

een verzekeringsplichtige in het sociaal statuut der zelfstandigen en niet over het recht van een sociaal verzekerde op sociale zekerheidsprestaties.

Het tarief van de rechtsplegingsvergoeding dient bepaald te worden op basis van artikel 2 (in geld waardeerbare zaken) en 3 (niet in geld waardeerbare zaken) van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 en niet op basis van artikel 4 van dit besluit. Het verzoek tot annulering van een beslissing van de commissie voor vrijstelling van bijdragen is een niet in geld waardeerbare zaak zodat toepassing dient gemaakt te worden van artikel 3 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007.

Rekening houdende met de beperkte omvang van de betwisting is de toepassing van het basisbedrag (momenteel 1 320 euro) niet gerechtvaardigd. Het Hof oordeelt dat het gerechtvaardigd is om het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding vast te stellen op 400 euro per aanleg rekening houdende met de bijzonderheden van deze zaak die aanleiding hebben gegeven tot belangrijke debatten omtrent principevragen.

VENNOOTSCHAPSBIJDRAGE

Hoofdelijkheid

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 14 maart 2014

AR 2013/AB/379

Aangehaald op www.socialeye.be

De forfaitaire bijdrage is verschuldigd op jaarbasis zowel door de hoofdschuldenaar als door de hoofdelijke schuldenaar, waarbij die laatste gehouden is tot dezelfde schuld als de hoofdschuldenaar. De verschuldigdheid bestaat pas als de vennootschap actief is geweest, ook al is dit maar gedurende een deel van het jaar.

De afgevaardigd bestuurder vraagt om de bijdrage te proratiseren volgens de datum van bekendmaking van het ontslag uit zijn mandaat. Het Hof stelt vast dat een ontslag in de loop van het jaar geen weerslag heeft.

Overigens heeft de solidariteit ook betrekking op de verhogingen (artikel 98 van de wet van 30 december 1992) en op de interesten.

VERZEKERINGSPLICHT

Kwalificatie van de arbeidsrelatie – echtgenoten

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 27 maart 2014

A.R. 2012/AB/618

Niet gepubliceerd

J. is statutair zaakvoerder van de bvba SB die in 1991 werd opgericht. Zijn echtgenote wordt (met terugwerkende kracht) als zaakvoerder benoemd op 1 januari 2006. Vanaf 1 januari 2006 heeft J. al zijn aandelen overgedragen aan zijn echtgenote en wordt hij tot 30 april 2007 als werknemer aangegeven door de bvba SB in de hoedanigheid van administratief bediende. Hij was in dienst van zijn vrouw «om haar te helpen haar droom waar te maken». Zijn hoofdactiviteit behelsde een andere vennootschap, nl. CL SA, een managementfirma. Zijn echtgenote heeft op 24 januari 2007 een C4 ondertekend met een opzegtermijn van drie maanden.

De RSZ heeft de onderwerping van J. geannuleerd.

De betwisting gaat over de werkelijkheid van de arbeidsovereenkomst tussen J. en de bvba SB. De drie karakteristieke elementen van een arbeidsovereenkomst zijn: arbeid, loon en gezagsverhouding. Het is het derde element, nl. de gezagsverhouding, die tot onenigheid leidt. Het klopt, zoals J. stelt, dat de gezagsverhouding bestaat zodra een persoon, in feite, zijn gezag kan uitoefenen op de handelingen van een andere persoon. Het klopt ook dat de bloed- of aanverwantschap tussen de partijen in de arbeidsovereenkomst niet het bestaan van een dergelijke overeenkomst uitsluit.

Het Hof stelt vast dat de bvba SB secretariaatswerk deed voor een enkele klant, nl. de firma CL waarvan J. tot in 2006 eigenaar en zaakvoerder was. In werkelijkheid is J. opdrachtgever gebleven van de volledige

werkzaamheid, ook van de juridische vorm waaronder de arbeidsovereenkomst (door hem) werd opgezet om de indruk te wekken dat het gezag aan zijn vrouw was overgedragen. Zo heeft hij het loon vastgelegd op een «symbolisch» jaarlijks brutobedrag van 12.000 euro voor een halftijdse tewerkstelling teneinde de ontwikkeling van de firma te bevorderen en was hij van oordeel dat het voor zijn echtgenote lachwekkend zou zijn geweest om iemand anders dan hemzelf aan te nemen voor het uitvoeren van het administratief beheer en de commerciële prospectie.

VERZEKERINGSPLICHT

Auteursrechten – beroepsactiviteit – vermoedens

Stilzitten sociaal verzekeringsfonds – schorsing gerechtelijke intresten

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 7 april 2014

AR 2013/AB/182

Niet gepubliceerd

C. betwist zijn verzekeringsplicht en stelt dat de aangegeven beroepsinkomsten auteursrechten betreffen die niet het gevolg zijn van enige beroepsactiviteit.

De regels met betrekking tot de onderwerping aan het sociaal statuut der zelfstandigen zijn van openbare orde.

Artikel 5 van het koninklijk besluit nr. 38 bepaalt dat personen die auteursrechten genieten aan dit besluit niet onderworpen zijn indien ze reeds, in welke hoedanigheid ook, genieten van een statuut dat minstens gelijkwaardig is.

Het Hof meent dat personen die auteursrechten genieten en die niet genieten van een gelijkwaardig statuut, niet automatisch geacht worden onder het zelfstandig statuut te vallen, maar alleen onder het toepassingsgebied vallen indien zij beantwoorden aan de definitie van zelfstan-

De ondertekende arbeidsovereenkomst was schijn en de elementen die aan het Hof worden voorgelegd laten toe, in afwezigheid van elke gezagsverhouding, om de door de partijen aan de activiteit overeengekomen kwalificatie van een arbeidsovereenkomst, uit te sluiten.

dige, zoals bepaald door het koninklijk besluit nr. 38. De activiteit moet een bepaalde regelmaat vertonen en ze moet gebeuren met het oog op het verwezenlijken van winst.

De reglementering voorziet tevens in verschillende vermoedens (weerlegbaar) dat wanneer sommige feiten bewezen zijn, hieruit wordt afgeleid dat er een beroepsactiviteit is en onderwerping aan het sociaal statuut zelfstandigen.

C. was zaakvoerder en medevenoot van een vennootschap. Diegene die een mandaat uitoefent in feite of in rechte in een vennootschap, dient te bewijzen dat de activiteiten zonder winstoogmerk worden uitgeoefend of dat het geen gewoonlijke activiteit betreft.

Wat de afwezigheid van winsttoegmerk betreft, dient de mandataris aan te tonen dat de statuten of het bevoegd orgaan van de vennootschap niet toelaten dat het mandaat bezoldigd zou zijn en daarenboven dat er in feite geen bezoldiging werd uitgekeerd. Het kosteloos karakter van het mandaat moet zowel in rechte als in feite bewezen worden. Het kosteloos karakter van het mandaat kan niet voor bewezen worden aanzien in het geval dat het bevoegd orgaan nooit zou beslist hebben een vergoeding toe te kennen. In casu vermelden de statuten van de bvba dat het beheer van de vennootschap wordt waargenomen door één of meer zaakvoerders, waarvan de functie onbezoldigd is, tenzij de algemene vergadering er anders over beslist. Door die vermelding bewijst C. niet dat hij zijn activiteit zonder winsttoegmerk uitoefende.

C. bewijst evenmin dat zijn activiteiten geen gewoonlijk karakter hadden en dat de vennootschap geen activiteiten meer zou gehad hebben. De activiteiten van de vennootschappen waarvan C. zaakvoerder was, hebben de meest uitgebreide doeleinden zoals uitgeven, produceren en exploiteren van muziek, het uitbaten van een muziekuitgeverij van muziekwerken en teksten. Het door zijn arbeidsongeval opgenomen letsel belette C. niet om verder zijn activiteiten voort te zetten onder diverse vormen van componeren, liedjes schrijven, produceren en uitbating van een opnamestudio evenals de beroepsactiviteiten van het zaakvoerderschap zelf.

Ook het fiscaal vermoeden wordt door C. niet ontkracht. Buiten de aangifte van inkomsten blijkt tevens dat C. reële beroepskosten (dit zijn onkosten die verband houden met een uitgeoefende beroepsactiviteit) heeft afgetrokken van de aangegeven inkomsten zoals elektriciteit, verwarming, telefoon, onderhoud lokalen, investeringen publiciteit, water en afschrijvin-

gen op nieuwbouw. Hij kan zich niet achter een vergissing van de boekhouder verschuilen. C. is zelf verantwoordelijk voor de fiscale aangiften. Hij heeft zelf de stukken i.v.m. beroepsuitgaven aan de boekhouder doorgegeven en heeft de belastingberekeningen in illo tempore aanvaard.

RSVZ dient de schade veroorzaakt door de wanbetaling van appellant te beperken. Aangezien het RSVZ tussen 18 augustus 2006 en 23 oktober 2008 geen initiatief nam worden de gerechtelijke intresten voor deze periode geschorst.

C. moet worden veroordeeld tot betaling van de proceskosten overeenkomstig artikel 1017, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek. Artikel 1017, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek vindt geen toepassing gezien geschillen die betrekking hebben op de invordering van bijdragen, geen vorderingen zijn ingesteld tegen of door een sociaal verzekerde.

PENSIOEN

Gelijkstelling – beroepsbezigheid – kosteloosheid mandaat – bewijsmid- delen

Arrest van het Arbeidshof van Antwerpen, afdeling Hasselt van 18 april 2014

AR 2013/AH/280

Niet gepubliceerd

H. heeft mandaten uitgeoefend in meerdere vennootschappen. Door de uitoefening van deze mandaten wordt hij vermoed een zelfstandige te zijn waardoor er geen recht is op een gelijkstelling.

Artikel 28, § 3, eerste lid, van het koninklijk besluit van 22 december 1967 bepaalt dat «geen enkele periode kan worden gelijkgesteld met een periode van activiteit indien de belanghebbende in de loop hiervan een beroepsbezigheid heeft uitgeoefend». De vermoedens ingesteld door of krachtens het koninklijk besluit nr. 38 gelden ook voor de toepassing van dit artikel 28, § 3, eerste lid.

H. moet het vermoeden weerleggen door het bewijs te leveren dat zijn mandaten onbezoldigd waren. Het mandaat mag immers geen inkomsten opleveren noch inkomsten kunnen opleveren.

Het bewijs van de kosteloosheid in rechte moet worden aangetoond. Dit bewijs moet blijken uit de statuten of, wanneer de statuten hierover niets voorschrijven, uit de beraadslaging van het bevoegde vennootschapsorgaan, waardoor de kosteloosheid van het mandaat voor de toekomst wordt vastgelegd.

De statuten van de NV HH en van de NV Ha vermelden dat het mandaat van de bestuurders onbezoldigd is. Maar aangezien H. ook afgevaardigde bestuurder was van de NV Ha en hierover niets voorzien wordt, kan minstens voor zijn mandaat bij de NV Ha besloten worden dat

hij geen bewijs van de kosteloosheid in rechte levert.

H. weerlegt dan ook niet het vermoeden «in rechte» dat hij zijn mandaat onbezoldigd heeft uitgeoefend waardoor de gelijkstelling mocht geweigerd worden.

Het verzoek van H. om met alle middelen van recht - persoonlijke verschijning van partijen en getuigenverhoor inbegrepen - te mogen bewijzen dat hij in de vennootschappen onbezoldigd zaakvoerder was, dat hij geen enkele uitkering heeft ontvangen of geen enkele activiteit in deze vennootschappen heeft uitgeoefend, wordt afgewezen.

De feiten zoals omschreven in het bewijsaanbod zijn niet afdoende bepaald in de zin van artikel 915 van het Gerechtelijk Wetboek. Daarenboven kan het getuigenverhoor niet toegelaten worden wanneer het zou ingaan tegen bewijskrachtige en definitieve stukken.

FAILLISSEMENTSVERZEKERING

Stopzetting van beroepsactiviteit

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 22 april 2014

AR 2012/AB/349

Niet gepubliceerd

O. was mandataris en/of werkend vennoot van de vennootschap G waarvan het faillissement door de rechtbank van koophandel van Charleroi werd uitgesproken op 2 mei 2011.

De tekst van artikel 4, § 2, 2°, van het koninklijk besluit van 18 november 1996, in de versie van toepassing op het geschil, stelt dat om de in dat koninklijk besluit bedoelde uitkering te genieten, de aanvrager «geen beroepsactiviteit (mag) uitoefenen vanaf de eerste werkdag die volgt op deze in de loop waarvan het vonnis van faillietverklaring werd uitgesproken».

Het vonnis van faillietverklaring werd bij verstek uitgesproken en heeft niet het voorwerp uitgemaakt van een betekening en evenmin van een bericht in het Belgisch Staatsblad. Het is niet abnormaal dat de vennootschap haar activiteiten heeft voortgezet, tenminste tot de eerste tussenkomst van de curator.

In dat geval moet de verplichting om elke beroepsactiviteit gestopt te hebben vanaf de eerste werkdag die volgt op deze in de loop waarvan het vonnis van faillietverklaring werd uitgesproken, worden beschouwd als vervuld wanneer de activiteiten zijn gestopt na de eerste tussenkomst van de curator.

PENSIOEN

Gelijkstelling – periode van ziekte – beroepsactiviteit

VERZEKERINGSPLICHT

Vennootschapsmandataris – weerlegbaar vermoeden

Arrest van het Arbeidshof van Gent, afdeling Brugge, van 13 mei 2014

AR 2013/AR/206

D.C. is zaakvoerder van een bvba. Hij dient een aanvraag in om de periode van arbeidsongeschiktheid met een periode van activiteit als zelfstandige gelijk te stellen. Hiervoor is vereist dat hij tijdens de betrokken periode geen beroepsactiviteit heeft uitgeoefend.

Volgens het Arbeidshof moet de verzekeringsplicht van D.C. beoordeeld worden op grond van het vermoeden van artikel 2 van het koninklijk

besluit van 19 december 1967 (ARS), in de versie van het koninklijk besluit van 20 september 1983 dat van toepassing was met ingang van 1 juli 1983. In deze versie van art. 2 ARS kan de kosteloosheid worden bewezen door alle rechtsmiddelen, uitgezonderd de getuigenis, tenzij de belastingadministratie bedrijfsinkomsten uit hoofde van de uitoefening van een mandaat in aanmerking heeft genomen. Artikel 2 in de versie, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 1 juli 1992, is onwettig.

RSVZ is van oordeel dat het door het Arbeidshof toegepaste artikel 2 ARS, in de versie zoals van toepassing tussen 1 juli 1983 en 30 juni 1992 (bewijs door alle rechtsmiddelen), ook onwettig is en derhalve niet kon worden toegepast.

Volgens het Hof is het KB van 20 september 1983, in de versie van toepassing vanaf 1 juli 1983, wel degelijk wettig: «de hoogdringendheid ervan om geen voorafgaandelijk advies te vragen aan de raad van state, werd wel voldoende gemotiveerd.»

PENSIOENEN

Gelijkstelling – beroepsactiviteit

Mandaat – werkend vennoot

Arrest van het Arbeidshof van Luik van 13 mei 2014

A.R. 2013/AL/430

Niet gepubliceerd

Overeenkomstig artikel 28, § 3 van het koninklijk besluit van 22 december 1967, kan geen enkele periode worden gelijkgesteld met een periode van beroepsactiviteit indien de belanghebbende in de loop daarvan een beroepsbezigheid heeft uitgeoefend.

J. was de zaakvoerder van de bvba B., een vennootschap die een restaurant uitbaatte. Hij was aandeelhouder van deze vennootschap met, onder meer, zijn echtgenote die niet in het restaurant werkte. Dat restaurant werd gesloten van 11 juni 2011 tot 31 januari 2012. J. werd arbeidsongeschikt verklaard vanaf 11 juni 2011 tot 31 januari 2012.

Het Hof oordeelt dat het J. toegelaten is om te bewijzen dat hij geen beroepsactiviteit uitoefent en/of dat hij zijn mandaat niet uitoefent alsook enige activiteit als werkende vennoot, teneinde

Om het vermoeden te ontkrachten stelt het Hof dat D.C dient te bewijzen dat hij als zaakvoerder van de bvba geen daadwerkelijke, met winstoogmerk verrichte en voldoende frequente activiteit uitoefende.

Het Hof besluit op basis van de feiten, o.m. de btw-handelingen, dat vanaf 1 oktober 2010 het mandaat van zaakvoerder van de bvba niet langer als een beroepsbezigheid, die daadwerkelijk en met voldoende regelmaat werd uitgeoefend met het oog op het maken van winst, kan worden aanzien.

niet onderworpen te zijn aan het sociaal statuut der zelfstandigen.

De sluiting van het restaurant, de enige activiteit van de bvba B., heeft onvermijdelijk tot de inactiviteit van die bvba geleid. Door de inactiviteit van die bvba heeft J. zijn mandaat van zaakvoerder niet kunnen uitoefenen en niet uitgeoefend en heeft hij evenmin aan activiteit van werkend vennoot kunnen uitoefenen. Het feit dat de bvba B. niet als slapende vennootschap kon gekwalificeerd worden ten aanzien van het fiscaal recht doet geenszins afbreuk aan het feit dat deze vennootschap inactief was van 11 juni 2011 tot 31 januari 2012.

Aangezien hij tijdens de litigieuze periode geen enkele beroepsactiviteit heeft uitgeoefend, als zaakvoerder en/of als werkend vennoot, moet de gelijkstelling worden toegelaten.

VERZEKERINGSPLICHT

mandataris Belgische vennootschap – woonachtig in andere EU-lidstaat – vermoedens van verzekeringsplicht – lokalisatie van de arbeid

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 3 juni 2014
AR nr. 2010/AB/298
Niet gepubliceerd

C. is woonachtig in Frankrijk en is werknemer van de Franse vennootschap A gelegen te Tourcoing en mandataris van de Belgische vennootschap A. Als bestuurder van de Belgische vennootschap A is hij onderworpen aan het vermoeden van artikel 2 van het koninklijk besluit van 19 december 1967 en het vermoeden van artikel 3, § 1, lid 4, van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967.

Door het arrest van het Europees Hof van Justitie van 27 september 2012 is het vermoeden dat C. zijn zelfstandige activiteit in België uitoefent (artikel 3, § 1, lid 4) een weerlegbaar vermoeden.

C. bewijst niet dat de activiteiten, verbonden aan het vennootschapsmandaat bij de Belgische NV A, in Frankrijk en niet in België zouden uitgeoefend zijn.

Het Hof is van oordeel dat zijn voltijdse tewerkstelling als loontrekkende van een vennootschap naar Frans recht, evenmin als zijn woonplaats in Frankrijk, een tegenbewijs leveren dat hij geen activiteiten uitoefende voor de Belgische vennootschap in België.

Er mag aangenomen worden dat het bewijs wordt geleverd dat C. zijn mandaat van afgevaardigd beheerder in België uitoefende nl. de uitbatingsetel was in België gelegen. Een afgevaardigd bestuurder dient de vennootschap te vertegenwoordigen, contracten en contacten te leggen, hetgeen een volledige kennis ter plaatse op de uitbatingsetel van de Belgische vennootschap in België vereist, evenals regelmatig verplaatsingen naar België noodzaken.

Daarenboven is de NV A een «aan de Belgische vennootschapsbelasting of belasting der niet inwoners onderworpen vennootschap» in de zin van artikel 3, § 1, lid 4 van het koninklijk besluit nr. 38, hetgeen erop wijst dat de winstgevende verrichtingen van de vennootschap die hun maatschappelijk doel verwezenlijken in België plaatsvinden via een vaste inrichting.

De uitoefening van de beroepsactiviteit van C. als vennootschapsmandataris van de NV A in België is bewezen evenals de onderwerping aan het sociaal statuut der zelfstandigen.

Verwijzend naar het arrest Hervein van het Hof van Justitie van 19 maart 2002 stelt het Hof dat de nationale rechter moet nagaan of de in België uitgeoefende activiteiten als zelfstandige resulteren in een extra sociale bescherming. In casu leverde de onderwerping van C een reëel sociaal voordeel op indien hij zijn bijdragen had betaald.

VERZEKERINGSPLICHT

Handelsagent voor Belgische vennootschap – lokalisatie van de arbeid

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 13 juni 2014

AR nr. 2013/AB/459

Niet gepubliceerd

K. beweert als handelsagent te werken voor een Ierse klant en uitsluitend in landen buiten België zodat het sociologisch criterium inzake de verzekeringsplicht geen toepassing vindt. Hij werkte in realiteit voor de Belgische vennootschap bvba P en werd uitbetaald via A, een Ierse firma die aan de bvba P factureerde.

Een zelfstandige handelsagentuur met hoofdverblijfplaats in België en met slechts één beweerde Belgische klant omvat talrijke arbeidsprestaties zoals opsporen van klanten, waarvoor K. permanent contact moet onderhouden met de Belgische klant P, aan wie hij maandelijks een gedetailleerd verslag moet overmaken, en waarvan de boekhouding in België gebeurt. Uit deze gegevens mag de rechter de gevolgtrekking maken dat arbeidsprestaties in België plaatsvonden. Vermoedens zijn gevolgtrekkingen die de wet of de rechter afleidt uit een bekend feit om te besluiten tot een onbekend feit (art. 1349 Burgerlijk Wetboek). K. toont niet aan dat hij die prestaties leverde vanuit zijn buitenverblijf in Oostenrijk. K. aanvaardde de Belgische fiscale aanslagen.

Verwijzend naar het arrest van het Hof van Justitie van 27 september 2012 stelt het Hof dat anders dan de begrippen werkzaamheden in loondienst of werkzaamheden anders dan in loondienst, het begrip «plaats van uitoefening van een werkzaamheid» bepaald wordt door de aanduiding van de plaats waar de betrokken persoon concreet de aan die werkzaamheid verbonden handeling verricht.

Het bewijs wordt geleverd dat een onderdeel van de beroepswerkzaamheden in België wordt verricht. Het sociologisch criterium, zoals bepaald in artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 38, komt als bewezen voor.

In 2008 heeft K. een eigen vennootschap bvba D opgericht die zijn prestaties voor P factureert. Zijn prestaties zijn identiek dezelfde gebleven als voorheen.

Als enige aandeelhouder van de bvba D is hij de enige die beroepsactiviteiten ontplooit ten voordele van zijn vennootschap en is hij als werkend vennoot verzekeringsplichtig.

BIJDAGEN

Ontvankelijkheid van het verzet tegen dwangbevel – bedrag van de kosten

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 10 oktober 2014

A.R. 2013/AB/786

Niet gepubliceerd

Op 19 maart 2012 heeft het RSVZ een dwangbevel doen betekenen. D.B. heeft verzet aangetekend tegen dit dwangbevel, bij dagvaarding van 23 mei 2012, hetzij meer dan een maand nadat het dwangbevel werd betekend. Het verzet was onontvankelijk.

Het geschil, dat betrekking heeft op de verplichtingen van een onderworpen in het kader van het sociaal statuut der zelfstandigen en niet op zijn recht op een uitkering, is geen verzoek dat werd ingediend door of tegen een sociaal verzekerde in de zin van het Handvest van de sociaal verzekerde. Artikel 1017, 2de lid, van het Gerechtelijk Wetboek, en artikel 4 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 zijn niet van toepassing op geschillen over de bijdragen. Voor dit geschil is de rechtsplegingsvergoeding verschuldigd door de partij die in het ongelijk

wordt gesteld, en is het gewone barema (artikel 2 en 3 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007) van toepassing.

Volgens het voorwerp van de oorspronkelijke betwisting belooft het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding 990 euro. Het bedrag kan worden verminderd, met name vanwege het «kennelijk onredelijk karakter van de toestand».

In het licht van het verloop van de betwisting, zou het onredelijk zijn om zich te beroepen op het basisbedrag, zodat het Hof het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding vastlegt op 550 euro in eerste aanleg en op 220 euro voor het hoger beroep, ermee rekening houdend dat in hoger beroep de inzet van het geschil slechts 990 euro bedroeg.

BIJDAGEN

Informatieplicht – aansprakelijkheid – fout en schade

Arrest van het Arbeidshof van Luik, afdeling Luik, van 14 oktober 2014

A.R. 2013/AL/671

Niet gepubliceerd

B. oefende op onregelmatige wijze een activiteit uit als loontrekkende, waarbij de inactiviteitsperiodes in de hoedanigheid van loontrekkende niet altijd recht gaven op sociale uitkeringen. B. meent dat het sociale verzekeringsfonds haar nooit correct heeft ingelicht wat betreft de voorwaarden en omstandigheden waarin haar onderwerping in hoofd- of in bijberoep in aanmerking kon worden genomen.

Het Hof stelt vast dat het sociale verzekeringsfonds zijn plicht in alle opzichten heeft vervuld met betrekking tot zijn verplichting om een juist en precies idee te hebben over de loontrekkende activiteiten van B., evenals over de sociale uitkeringen die zij genoot.

Om een precies beeld te krijgen van de toestand van zijn aangeslotene - hetzij zelfstandige in hoofdberoep, hetzij zelfstandige in bijberoep

- heeft het fonds meermaals contact moeten opnemen met het RSVZ, dat nuttig heeft geantwoord. Het Hof is daarom van oordeel dat het fonds heeft gefaald in zijn informatieplicht, terwijl het precies werd geïnformeerd door het RSVZ over de voorwaarden en de omstandigheden waaraan dient te worden voldaan opdat een zelfstandige zou beschouwd worden als iemand die zijn activiteit uitoefent in hoofdberoep of in bijberoep.

B. is van mening dat de fout die door het fonds werd begaan, schade heeft veroorzaakt die bestaat in het betalen van de bijdragen als zelfstandige in hoofdberoep. Het Hof stelt vast dat het loutere feit bijdragen te moeten betalen die zijn verschuldigd voor een zelfstandige activiteit in hoofdberoep, geen schade kan vormen.

PENSIOEN

Gelijkstelling – beroepsactiviteit – lid politieraad

Arrest van het Arbeidshof van Antwerpen, afdeling Hasselt, van 17 oktober 2014

A.R. 2014/AH/42

Niet gepubliceerd

Geen enkele periode van arbeidsongeschiktheid kan worden gelijkgesteld met een periode van activiteit indien de betrokkene in de loop daarvan een beroepsbezigheid heeft uitgeoefend. Met het verbod tot uitoefening van een beroepsactiviteit wordt elke beroepsactiviteit bedoeld en niet enkel de beroepsactiviteit die aanleiding zou geven tot een verzekeringsplicht in het sociaal statuut der zelfstandigen.

Tijdens haar periode van arbeidsongeschiktheid oefende K. een publiek mandaat uit als effectief lid van de politieraad.

Het Hof is van oordeel dat voldaan is aan de voorwaarden waaraan een beroepsbezigheid moet voldoen. Een beroepsbezigheid kan omschreven worden als een werkelijke, persoonlijke activiteit die de grenzen van het louter beheer van eigen vermogen te boven gaat en met een zekere regelmaat en een winstoogmerk wordt uitgeoefend.

Aangezien de politieraad minstens vier maal per jaar moet vergaderen en meer kan vergaderen als dit vereist is (artikel 25 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een

geïntegreerde politiedienst) is aan het regelmatig karakter voldaan. Door lid te zijn en betaald te worden voor het bijwonen van de zittingen van de politieraad is aan de voorwaarde van winstoogmerk voldaan. K. had de keuze om zich kandidaat te stellen voor de politieraad en kon de vergoeding die ze ontvangt weigeren.

K. is van oordeel dat er sprake is van discriminatie ten overstaan van een mandaat als gemeenteraadslid dat niet als een beroepsbezigheid wordt aanzien. Het Hof is van oordeel dat een mandaat in een politieraad niet kan gelijkgesteld worden met een mandaat in de gemeenteraad. Een gemeenteraadslid wordt rechtstreeks verkozen terwijl voor een mandaat in een politieraad een gemeenteraadslid de keuze heeft om zich kandidaat te stellen voor deze politieraad. Door de vaststelling dat het zetelen in de politieraad een eigen keuze is, kan de stelling als zou een mandaat in de politieraad op dezelfde wijze moeten beoordeeld worden als een mandaat in een gemeenteraad voor wat betreft het begrip «beroepsbezigheid», niet aanvaard worden.

Het loutere feit dat bij de uitoefening van een mandaat bepaalde gemeentelijke bevoegdheden

worden uitgeoefend heeft niet tot gevolg dat men een politiek mandaat uitoefent. De politieraad heeft slechts een zeer beperkte toegewezen bevoegdheid en kan niet vergeleken worden met een gemeenteraad die volheid van bevoegdheden heeft op gemeentelijk vlak.

De mandaten in de politieraad en in de gemeenteraad worden door de wetgever verschillend

behandeld. Voor de leden van de politieraad dienen krachtens de wet van 13 juli 2005 betreffende de invoering van een jaarlijkse bijdrage ten laste van bepaalde instellingen bijdragen betaald te worden terwijl er geen bijdragen dienen betaald te worden voor de leden van de gemeenteraad. Een mandaat in de politieraad wordt door de wetgever beschouwd als een publiek mandaat.

BIJDRAGEPLICHT

Zitpenningen in Frankrijk

VERZEKERINGSPLICHT

Vennootschapsmandataris – kosteloosheid mandaat

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 3 november 2014

A.R. 2013/AB/285

Niet gepubliceerd

In de betwiste periode vanaf 1 juli 2006 was H. enerzijds werknemer van A.E. NV en anderzijds bestuurder van A.E. NV, bestuurder en afgevaardigd bestuurder van G.G.S. (A.E.S. NV), bestuurder van A.A.E. NV en bestuurder van de Franse vennootschap SA A. Holding France. Tot 1 juli 2006 ontving hij op grond van een beheersovereenkomst een bruto jaarinkomen van ongeveer 92.400 euro. Nadien ontving H. zitpenningen voor zijn bestuurdersmandaat in de Franse vennootschap van de groep A. Deze zitpenningen of «jetons de présence» worden in Frankrijk als «revenus mobiliers» of roerende inkomsten belast. Die sommen had H. fiscaal aangegeven als beroepsinkomsten «bedrijfsleider» in de rubriek van de vrijgestelde inkomsten.

Verzekeringsplicht

H. valt onder het personeel toepassingsgebied van de Europese verordening 1408/71 betreffende de toepassing van sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen. De begrippen «werkzaamheden in loondienst» en «anders dan in loondienst» in de zin van titel

II van de verordening 1408/71, verwijzen naar de definities zoals die worden bepaald door de toepasselijke sociale zekerheidswetgeving van de lidstaat op het grondgebied waarvan die werkzaamheden worden uitgeoefend.

De uitoefening van het mandaat in de Franse vennootschap wordt krachtens de Franse sociale zekerheidswetgeving niet als een werkzaamheid in loondienst, noch als een werkzaamheid anders dan in loondienst beschouwd. Dit mandaat in de Franse vennootschap wordt volgens het Frans sociaal zekerheidsrecht niet geacht een uitoefening van een beroepsactiviteit te zijn.

Een mandataris van een vennootschap mag het vermoeden van verzekeringsplicht weerleggen door «het bewijs van afwezigheid van een regelmatig uitgeoefende activiteit en de afwezigheid van winstoogmerk» te leveren. Het bewijs van de afwezigheid van winstoogmerk moet blijken uit de statuten of een beslissing van het bevoegd orgaan die een vergoeding van het mandaat verbieden of uitsluiten, en tevens uit het feit dat er effectief geen enkele vergoeding werd uitbe-

taald. De beslissingen van de algemene vergadering met betrekking tot de kosteloosheid gelden alleen voor de toekomst.

De kosteloosheid van de mandaten was niet bewezen.

Wat het mandaat in A.E.S. NV betreft bepalen de statuten van de vennootschap dat het mandaat gratis is, behoudens tegengestelde beslissing van de algemene vergadering. De notulen van de algemene vergadering bepalen niets zodat de regel van de statuten van kracht blijft en er geen tegenbewijs wordt geleverd.

Wat het mandaat in A.E. NV betreft bepalen de statuten van de vennootschap dat het mandaat niet vergoed is, behoudens andersluidende beslissing van de algemene vergadering. Na de aanstelling van de bestuurders besliste de algemene vergadering dat de bestuursmandaten gratis worden uitgeoefend tot tegengestelde beslissing van de algemene vergadering. Deze clausules sluiten de vergoeding niet volledig uit en volstaan niet als bewijs van het kosteloos karakter de iure.

Wat het mandaat in A.A.E. NV betreft bewijst H. niet dat in de litigieuze periode de bestuurdersmandaten niet vergoed mochten worden.

Bijdragen

Voor de berekening van de bijdragen valt H., bij gebrek aan wetsconflict omwille van het feit dat de Franse sociale zekerheidswetgeving niet van toepassing is, onder de Belgische sociale zekerheidswetgeving, zijnde het koninklijk besluit nr. 38.

De tekst van artikel 11, § 2, van het koninklijk besluit nr. 38 evenals zijn bedoeling en de expliciete cassatiearresten stellen duidelijk dat de beroepsinkomsten zoals vastgesteld door de fiscale administratie als basis dienen voor de berekening van de bijdragen, ongeacht de oorsprong van deze inkomsten.

Dit geldt eveneens voor buitenlandse inkomsten. Het bedrag en de omschrijving van de beroepsinkomsten zoals door de belastingadministratie vastgesteld, zijn bindend bij de berekening van de bijdragen in het kader van het sociaal statuut van zelfstandige, zelfs in geval H. per vergissing deze zitpenningen als beroepsinkomen zou hebben aangegeven.

H. heeft zelf voor de jaren 2006-2009 de zitpenningen, betaald door de Franse holding, in België fiscaal aangegeven als beroepsinkomsten als bedrijfsleider in de rubriek van de vrijgestelde inkomsten en niet als roerend inkomen of divers inkomen. Het is dit bedrag dat door het RSVZ in aanmerking moet worden genomen.

H. is van oordeel dat artikel 11, § 2 van het koninklijk besluit nr. 38 strijdig is met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel en het vrij verkeer van diensten. Het Hof is van oordeel dat er geen sprake is van belemmering van het vrij verkeer en er geen aanleiding is tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie. De artikelen 13 en volgende van de Europese verordening 1408/71 eisen dat rekening wordt gehouden met de inkomsten verworven op het grondgebied van een andere lidstaat en dat hierdoor de vrijheid van vestiging niet wordt belemmerd. Het komt aan de nationale wetgever toe te bepalen welke inkomsten voor de berekening van de sociale zekerheidsbijdragen in aanmerking worden genomen.

De twee door H. aangehaalde situaties, zijnde werknemer of zelfstandige in België en geen beroepsactiviteit in Frankrijk, vallen onder de bepalingen van de verordening (artikel 13 1, a en 1, b van de verordening) en daardoor is de Belgische sociale zekerheidswetgeving in beide gevallen van toepassing: het inkomen dat door H. is aangegeven als zelfstandige bedrijfsleider en zoals het is vastgesteld door de fiscale administratie, wordt in aanmerking genomen.

PROCEDURE

Herroeping van het gewijsde

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 3 november 2014

A.R. 2014/AB/639

Niet gepubliceerd

M. diende een verzoek in tot intrekking van een arrest van het Arbeidshof van Brussel van 7 september 2009, omdat hij van oordeel is dat beslissende stukken werden achtergehouden door RSVZ. M. werd destijds uitgesloten van werkloosheidsuitkeringen met als gevolg dat hij terecht kwam in de categorie van de bijdrageplichtigen voor een hoofdberoep in plaats van een bijberoep.

Artikel 1136 Gerechtelijk Wetboek voorziet dat het verzoek tot herroeping van het gewijsde, op straf van verval, dient te gebeuren binnen zes maanden na ontdekking van de ingeroepen grond. De ingeroepen grond betreft een brief van de mutualiteit waarvan het Hof meent dat M. hiervan kennis kreeg op 11 december 2013. Een ander stuk dateert van 7 december

1998. De termijn van zes maanden vangt aan op 12 december 2013 om te verstrijken op 11 juni 2014. Het verzoek tot herroeping van het gewijsde werd betekend bij deurwaardersexploot van 12 juni 2014 en ontvangen ter griffie op 20 juni 2014. Het verzoek is onontvankelijk wegens laattijdigheid.

Ten overvloede wordt vastgesteld dat het verzoek ongegrond is gezien M. zelf over deze stukken bij de mutualiteit en RVA kon beschikken en niet bewezen is dat sprake is van het achterhouden van stukken door RSVZ. Daarenboven is het feit dat de uitsluiting van de werkloosheid 16 weken in plaats van 21 weken bedroeg van geen beslissend belang voor de genomen beslissing inzake de bijdrageplicht.

PENSIOENEN

Gelijkstelling – beroepsactiviteit –werkend vennoot

Arrest van het Arbeidshof van Bergen van 14 november 2014

A.R. 2013/AM/32

Niet gepubliceerd

Artikel 28, § 3, lid 1 van het koninklijk besluit van 22 december 1967 bepaalt dat geen enkele periode kan worden gelijkgesteld met een periode van activiteit indien de belanghebbende in de loop hiervan een beroepsbezigheid heeft uitgeoefend. Bovendien bepaalt artikel 29, § 1, 2°, van hetzelfde besluit dat de gelijkstelling van periodes van ziekte of invaliditeit vereist dat de betrokkene zijn bezigheid uit oorzaak van die ongeschiktheid heeft stopgezet. De beroepsbezigheid waarover sprake is, wordt gedefinieerd

in artikel 3, § 1, lid 1, van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967. De bewijslast van de werkelijke uitoefening van die bezigheid ligt bij het RSVZ, onder voorbehoud van het mechanisme van de vermoedens dat door de wetgever werd ingevoerd.

R. is meerderheidsaandeelhouder van de bvba die zijn naam draagt en de kleinhandel in voertuigen tot doel heeft. Uit de oprichtingsakte van de vennootschap blijkt dat hij 200 van de 250

aandelen bezat. Pas na het verstrijken van de litigieuze periode heeft hij 100 van zijn aandelen aan zijn echtgenote en 25 van zijn aandelen aan zijn zoon overgedragen. De algemene vergadering van de vennootschap heeft weliswaar beslist dat hij enkel nog onbezoldigd zaakvoerder zou zijn, maar dit neemt niet weg dat R. aandeelhouder van de vennootschap is gebleven en bovendien duidelijk meerderheidsaandeelhouder. Uit een onderzoek dat tijdens de litigieuze periode door het RSVZ werd gevoerd, is overigens gebleken dat de manuele werkzaamheden door de echtgenoot werden uitgevoerd en dat ze door de echtgenoot en de arbeider verder uitgevoerd werden.

Betreffende de litigieuze periode is voldoende door de objectieve feitelijke elementen naar recht vastgesteld dat R. tijdens die periode werkend vennoot is gebleven van de bvba.

De werkend vennoot is degene die niet alleen een deel van het kapitaal bezit waarvan hij de vruchten plukt, maar in de vennootschap ook nog een niet-loontrekkende bezigheid uitoefent om het kapitaal dat gedeeltelijk het zijne is, te doen renderen. Hij blijft als dusdanig onderworpen aan het sociaal statuut zonder dat is vereist dat hij winsten ontvangt of dat de uitgeoefende activiteit binnen de vennootschap een beheers- of bestuurskarakter heeft in de strikte zin van het woord.

KWALIFICATIE VAN DE ARBEIDSRELATIE

Partnerovereenkomst – criteria

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 9 december 2014

A.R. 2013/AB/877

Niet gepubliceerd

De vennootschap S en de bvba I sloten een partnerovereenkomst voor het vervullen van een opdracht van operation manager, die E, als vaste vertegenwoordiger van bvba I, voor de vennootschap S zou uitvoeren gedurende 12 maanden. De opdracht betrof het implementeren van veranderingsmanagement.

De bvba I factureert de prestaties volgens tarieven per dagdeel.

De vennootschap S beëindigde vroegtijdig de overeenkomst. De bvba I en E betwistten de opzegging en vorderen een aanvullende vergoeding en, namens E, de herkwalificatie naar een arbeidsovereenkomst.

Wanneer twee rechtspersonen een samenwerkingsovereenkomst sluiten, sluit in beginsel een dergelijke overeenkomst principieel uit dat de prestaties die geleverd worden krachtens haar

kunnen worden aangemerkt als de uitvoering van een arbeidsovereenkomst. Geen ondergeschikt verband is mogelijk tussen een werkgever en een vennootschap behalve ingeval van wilsgebrek of veinzing.

Wil der partijen

Partijen kunnen moeilijk ontkennen dat ze een dienstverlening in het kader van een zelfstandige samenwerking overeengekomen zijn en dat dit hun uitdrukkelijke wil was. De facturatie bevestigt die kwalificatie

Het gebrek aan vrijheid bij de organisatie van het werk en van de werktijd

Vanuit de opdracht van veranderingsmanagement is het logisch dat E over gans het bedrijf kennis diende te hebben van de operaties tijdens alle werkmomenten. Dit noopte inherent tot

afspraken, aanwezigheid op vergaderingen... . Rapportering hoort bij een proces van veranderingsmanagement. Maar binnen de lijnen van haar opdracht maakte E zelf de keuzes die hiervoor nuttig waren. Die afspraken en eigen keuzes wijzen niet op een ondergeschikt verband. Toegangsregistratie was, gelet op de aard van de bedrijvigheid, nodig voor de veiligheid en voor de facturatie op basis van dagdelen. Het gebrek aan vrijheid in de werkorganisatie en in de werktijd wordt niet aangetoond.

Mogelijkheid tot hiërarchische controle

Controle wordt in de Arbeidsrelatiewet beperkt tot hiërarchische controle, dat wil zeggen controle die steunt op een rang, een positie.

Als richtsnoer om de hiërarchische controle vast te stellen wordt de mogelijkheid om sanctionerend op te treden aangenomen. In de overeenkomst profileren de partijen zich als partners en niet als ondergeschikten en kan geen bevoegdheid om sanctionerend op te treden t.a.v. E worden afgeleid.

Het Arbeidshof is van oordeel dat de partnerovereenkomst niet kan worden geherkwalificeerd. Tussen E en de vennootschap S bestond geen gezagsverhouding, waardoor de arbeidsrechtelijke vorderingen ongegrond zijn.

ZIEKTEVERZEKERING

Terugvordering van de uitkeringen – verjaring – bedrieglijke handelingen – administratieve sancties

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 10 december 2014
A.R. 2012/AB/1259
Niet gepubliceerd

C. werd als arbeidsongeschikt erkend vanaf 1 november 2007 en ontving vanaf die datum uitkeringen. Tijdens een inspectie van het RIZIV werd vastgesteld dat C. een beroepsactiviteit had uitgeoefend die niet was toegelaten door de adviserend geneesheer van haar ziekenfonds. Het RIZIV heeft een administratieve sanctie betekend die een uitsluiting van de dagelijkse uitkeringen inhield. Het ziekenfonds heeft de terugbetaling gevraagd van de betaalde uitkeringen.

De terugvordering van de uitkeringen door het ziekenfonds

Er wordt niet betwist dat C. een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend die onverenigbaar is met het voordeel van

de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen. De discussie gaat over het bestaan van bedrieglijke handelingen en, bijgevolg, over de duur van de verjaringstermijn die van toepassing is op de vordering tot terugvordering van de uitkeringen.

Meerdere elementen laten toe om te beschouwen dat C. met kennis van zaken ervoor heeft gekozen om zich in een situatie van cumulatie te handhaven die ze niet anders kon opvatten dan ongerechtvaardigd: de afwezigheid van aangifte van de zelfstandige bezigheid, gedurende een lange periode, kan in casu als een bedrieglijke handeling en niet als een loutere onachtzaamheid worden beschouwd. Op het «inlichtingenblad uitkeringen» heeft

zij ontkennend geantwoord op de vraag of zij een activiteit uitoefende. Uit de verhoren blijkt dat zij handelingen van bestuur van de vennootschap en van de winkel is blijven stellen: zij heeft zelf de arbeidsovereenkomst van een werknemer ondertekend waarin zij zich ertoe verbond de leerling op te leiden tot het beroep van bloemist. Zij heeft geen gevolg gegeven aan de waarschuwing van haar sociale verzekeringsfonds dat zij ontslag moest indienen van haar mandaat van zaakvoerder.

De verjaringstermijn bedraagt bijgevolg vijf jaar. De terugvordering mag gebeuren voor alle betaalde uitkeringen.

Administratieve sancties

Het koninklijk besluit van 10 januari 1969 (vóór de opheffing ervan door de wet van 19 mei 2010) voorzag in verschillende administratieve sancties ten laste van de rechthebbenden van de verzekering voor geneeskundige verzorging en

uitkeringen die zich niet aan de reglementaire bepalingen houden.

Het feit de zelfstandige bezigheid niet te hebben vermeld en meerdere onvolledige verklaringen te hebben afgelegd, het feit niet de toelating van de adviserend geneesheer te hebben gevraagd en het feit de verzekeringsinstelling niet op de hoogte te hebben gebracht van de hervatting van de activiteit, zijn elementen die op inbreuken wijzen. Voor die inbreuken heeft het RIZIV een uitsluiting van de dagelijkse uitkeringen in aanmerking genomen.

In het licht van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zijn de administratieve sancties waarin dit koninklijk besluit voorziet en «die financieel zeer zwaar kunnen zijn en een ontradende en repressieve doelstelling nastreven», strafrechtelijk van aard.

VERZEKERINGSPLICHT

Werkend vennoot

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 12 december 2014
A.R. 2014/AB/953
Niet gepubliceerd

B., mandataris van de vennootschap L, bezat alle aandelen van de vennootschap sinds 12 december 2011, met uitzondering van één aandeel. B. was sindsdien werkend vennoot van de vennootschap waarvan hij de zaakvoerder was.

Los van de hoedanigheid van mandataris, rechtvaardigt de hoedanigheid van werkend vennoot de verzekeringsplicht in het sociaal statuut

der zelfstandigen. Volgens het Hof van Cassatie is «een vennoot in een personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid die daarin een activiteit uitoefent om het kapitaal dat gedeeltelijk het zijne is te doen renderen, als werkend vennoot zelfstandige voor de toepassing van het sociaal statuut der zelfstandigen».

VERZEKERINGSPLICHT

Vennootschapsmandataris

BIJDRAGEPLICHT

Verjaring – aangetekende brief – handtekening

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 12 december 2014

A.R. 2014/AB/350

Niet gepubliceerd

Z. werd benoemd tot mandataris in twee vennootschappen. De benoeming tot vennootschapsmandataris heeft de toepassing van het wettelijk vermoeden van zijn verzekeringsplicht in het sociaal statuut der zelfstandigen tot gevolg. Z. kan dat vermoeden weerleggen. Het vermoeden wordt niet weerlegd.

De verjaring die van toepassing is op de inning van de bijdragen wordt niet alleen op de bij de artikelen 2244 en volgende van het Burgerlijk Wetboek bepaalde wijze gestuit, maar ook met een aangetekende brief waarbij het organisme dat belast is met de invordering, de door de

betrokkene verschuldigde bijdragen opvoert. Om de verjaring geldig te stuiten, moet de aangetekende brief ondertekend zijn in naam van het sociale verzekeringsfonds door een persoon die de bevoegdheid heeft om het fonds te verbinden. Die vereiste vloeit voort uit het begrip zelf van de brief, waaronder een ondertekend document wordt verstaan. Het sociale verzekeringsfonds licht niet toe waarom het het origineel niet voorlegt, terwijl de aangetekende brief via de post werd teruggezonden. De geldigheid van de stuitende handeling is niet vastgesteld.

VENNOOTSCHAPSBIJDRAGE

Attest van non-activiteit – kosten

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 12 december 2014

A.R. 2013/AB/1039

Niet gepubliceerd

Een attest waaruit blijkt dat de nv P geen handels- of burgerrechtelijke activiteit heeft uitgeoefend wordt de avond vóór de hoorzitting aan het Hof voorgelegd. De jaarlijkse bijdragen ten laste van de vennootschap zijn niet verschuldigd en het dwangbevel moet worden vernietigd.

In toepassing van artikel 1017, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek, is het Hof van oordeel dat elk van de partijen haar eigen kosten moet dragen. De afwezigheid van een passende reactie van de appellanten heeft het dwangbevel nodig gemaakt, alsook de procedure voor de Arbeidsrechtbank en voor het Arbeidshof.

VRIJSTELLING VAN BIJDAGEN

Commissie – motivering van de beslissing

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 12 december 2014

A.R. 2014/AB/921

Niet gepubliceerd

De Commissie voor vrijstelling van bijdragen:

- heeft de vrijstelling geweigerd voor de kwartalen 4/2011 en 1/2012 wegens het niet tijdig indienen van de aanvraag en
- heeft de vrijstelling voor de bijdragen betreffende de kwartalen 2/2012 tot 3/2013 geweigerd om de redenen die als volgt luidt: «de betrokkene moet niet het hoofd bieden aan aanzienlijke privéschulden».

Het Hof stelt vast dat de beslissing van de Commissie perfect regelmatig is. De aanvraag moet ingediend worden binnen een termijn van 12 maanden die aanvangt op de eerste dag van het kwartaal dat volgt op het kwartaal waarop de bijdrage betrekking heeft. Hoewel beknopt, is de motivering van de Commissie juist en afdoende.

FAILLISEMENTSVERZEKERING

Cumul met leefloon

Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 18 december 2014

A.R. 2013/AB/203

Niet gepubliceerd

N. had tussen 8 februari 2010 en 8 februari 2011 een faillissementsverzekering genoten ten belope van 1.340 euro per maand. Voor dezelfde periode heeft zij een leefloon ontvangen. Het Hof stelt vast dat N. het leefloon niet kon cumuleren met de faillissementsverzekering waarover zij beschikte en die overigens deel uitmaakt van het systeem van sociale verzekeringen. Het OCMW heeft terecht beslist om het leefloon, dat N. ten onrechte heeft ontvangen, terug te vorderen, en dit onafhankelijk van het feit dat zij te goeder trouw was.

PENSIOEN

Gelijkstelling – beroepsactiviteit – vennootschapsmandataris – nieuw feit voor sluiting der debatten

Arrest van het Arbeidshof van Antwerpen, afdeling Hasselt, van 19 december 2014

A.R. 2014/AH/98

Niet gepubliceerd

Artikel 28, § 3, eerste lid, van het koninklijk besluit van 22 december 1967 bepaalt dat «geen enkele periode kan worden gelijkgesteld met een periode van activiteit indien de belanghebbende in de loop hiervan een beroepsbezigheid heeft uitgeoefend». De vermoedens ingesteld door of krachtens het koninklijk besluit nr. 38 gelden ook voor de toepassing van artikel 28, § 3, eerste lid.

B. is zaakvoerder van de bvba BS. Tijdens zijn periode van arbeidsongeschiktheid heeft B. daden als zaakvoerder verricht (o.m. ondertekenen van de verslagen van de algemene vergaderingen).

B. stelt dat hij slechts sporadisch activiteiten als zaakvoerder zou gesteld hebben maar dit is volgens het Arbeidshof niet relevant nu de gelijkstelling maar kan toegestaan worden indien elke beroepsbezigheid gestaakt werd.

B. kan het vermoeden dat hij als «zelfstandige» beschouwd wordt weerleggen door aan te tonen dat er sprake is van een onbezoldigd mandaat. Hij moet aantonen dat dit mandaat in rechte en in feite onbezoldigd is of maw dat het mandaat niet alleen geen inkomsten oplevert maar ook dat het mandaat geen inkomsten kan opleveren. Niet het effectief genot van de inkomsten, maar de mogelijkheid ze te verwerven, volstaat immers.

Er is geen discussie dat het bewijs van de kosteloosheid van het mandaat niet blijkt uit de statuten of, wanneer de statuten hierover niets voorschrijven, uit de beraadslaging van het bevoegde vennootschapsorgaan waardoor

de kosteloosheid van het mandaat voor de toekomst wordt vastgelegd. De gelijkstelling mocht geweigerd worden.

Op 24 februari 2014 werd bvba BS failliet verklaard. Het Arbeidshof moet rekening houden met alle feiten die zich hebben voorgedaan tot aan de sluiting van de debatten. Vanaf datum van het faillissement is geen sprake meer van een zelfstandige activiteit en kan de gelijkstelling worden toegekend.

Arbeidsrechtbanken

VENNOOTSCHAPSBIJDRAGE

Behoorlijk bestuur – kosten

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Nijvel, afdeling Nijvel, van 3 februari 2014

AR 13/1291/A

Niet gepubliceerd

D.M. had een brief gestuurd naar de gerechtsdeurwaarder, die als mandataris van het RSVZ handelde, om hem op de hoogte te brengen van de stopzetting van de activiteiten van de vennootschap. Doordat gedurende 5 jaar niet op deze brief werd gereageerd, had het RSVZ bij D.M. het idee opgewekt dat zijn brief voldoende was.

Tijdens de verzetprocedure tegen het dwangbevel legt D.M. een attest van de FOD Financiën voor, op basis waarvan de vrijstelling van de betaling van de bijdrage ten laste van de vennootschappen kan toegestaan worden.

Het geschil heeft betrekking op het ten laste nemen van de kosten.

De instellingen van sociale zekerheid moeten handelen met inachtneming van het Handvest van de sociaal verzekerde en van de principes van behoorlijk bestuur. Die principes omvatten onder meer de verplichting tot zorgvuldigheid. De plicht tot zorgvuldigheid houdt in dat zelfs wanneer de instelling van de burger een informatie krijgt die een invloed heeft op zijn rechten en verplichtingen, zij ertoe gehouden is te reageren en de burger te informeren betreffende de te ondernemen stappen of de na te leven verplichtingen.

Artikel 2 van het Handvest van de sociaal verzekerde heeft betrekking op de informatieplicht. De informatieplicht houdt in dat wanneer de instelling van de burger een informatie krijgt die

een invloed heeft op zijn rechten en verplichtingen, zij ertoe gehouden is te reageren en de burger te informeren betreffende de te ondernemen stappen of de na te leven verplichtingen.

Indien de vrijstelling van betaling van de bijdragen ten laste van de vennootschappen afhangt van de aflevering van een attest van de FOD Financiën, moest het RSVZ D.M. daarvan op de hoogte brengen.

De kosten zijn ten laste van de in het ongelijk gestelde partij, in casu het RSVZ.

BIJDRAGEPLICHT

Verjaring – aangetekende brief – gescande handtekening

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Nijvel, afdeling Nijvel, van 4 februari 2013

A.R. 11/1346/A

Niet gepubliceerd

De in het geding zijnde verjaringsstuitende handeling is een aangetekende brief van het sociale verzekeringsfonds, die een gescande handtekening draagt.

De opgeworpen vraag heeft betrekking op de geldigheid van deze stuitende handeling. Volgens het Hof van Cassatie heeft de aangetekende brief die gericht is aan de schuldenaar van bijdragen pas uitwerking als de brief ondertekend is door een bevoegd persoon (Cass., 22 september 2003, J.T.T., 2004, p. 875).

In principe is de ondertekening handgeschreven. Wanneer een akte wordt betekend volgens vormen die verschillen van de traditionele handgeschreven akte, worden de geldigheidsvoorwaarden van deze akte echter geregeld door artikel 2281 van het Burgerlijk Wetboek. Artikel 2281 van het Burgerlijk Wetboek beoogt alle wijzen van kennisgeving volgens de moderne communicatietechnieken. Dat artikel heeft algemeen betrekking op «... enig ander telecommunicatiemiddel dat resulteert in een schriftelijk stuk aan de zijde van de geadresseerde». De brief die gericht is aan de zelfstandige, resulteert in een schriftelijk document. Aangezien die brief ondertekend is, weliswaar niet handgeschreven maar met een gescande handtekening, moet worden beschouwd dat de brief onder de categorie valt van de «andere communicatiemiddelen» bedoeld in de bepaling van artikel 2281.

Lid 3 van artikel 2281 bepaalt het volgende: «Ontbreekt een handtekening in de zin van artikel 1322, dan kan de geadresseerde de kennis-

gever zonder onnodig uitstel verzoeken om een origineel ondertekend exemplaar na te zenden. Doet hij dit niet zonder onnodig uitstel, of gaat de kennisgever zonder onnodig uitstel op dit verzoek in, dan kan de geadresseerde het ontbreken van een handtekening niet aanvoeren».

Bijgevolg, ofwel is de gescande handtekening een «gewone» elektronische handtekening, in de zin van artikel 1322 van het Burgerlijk Wetboek, en is de kennisgeving in dat geval geldig. Ofwel gaat het niet om een elektronische handtekening en had D., zonder onnodig uitstel, de kennisgever moeten verzoeken om hem een origineel ondertekend exemplaar na te zenden. D. heeft niet gevraagd om een origineel na te zenden maar heeft enkel een jaar later een betwisting naar voor gebracht.

Een termijn van twaalf maanden om te reageren moet worden beschouwd als een «onnodig uitstel», waardoor D. op die datum zijn recht had verloren om de handtekening te betwisten.

De brief van het fonds heeft dus de verjaring geldig gestuit.

PENSIOEN

Gelijkstelling – beroepsactiviteit

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Namen van 21 februari 2014

AR 12/1685/A

Niet gepubliceerd

C. is arbeidsongeschikt van 24 februari 2012 tot 2 juli 2012. Het voordeel van de gelijkstelling wegens ziekte van 1 april 2012 tot 30 juni 2012 wordt geweigerd op grond van het feit dat de stopzetting van de beroepsactiviteit niet werd bewezen.

De diensten van de btw preciseren dat C. een omzet heeft aangegeven (uitgaande verrichtingen). De werkelijke stopzetting van activiteit door hemzelf of door een tussenpersoon is niet aangetoond.

PENSIOEN

Gelijkstelling – palliatieve zorgen – beroepsactiviteit

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Namen van 21 februari 2014

AR 12/654/A

Niet gepubliceerd

W. heeft tijdelijk zijn activiteit stopgezet om palliatieve zorgen te verlenen. Op 3 november 2011 heeft hij het voordeel gevraagd van de gelijkstelling voor de periode van 31 oktober 2011 tot 30 november 2011 alsook de toekenning van de toelage m.b.t. dat verlof. Na het overlijden van zijn dochter op 7 november 2011, heeft hij zijn activiteit hervat op 28 november 2011.

Het RSVZ weigerde het voordeel van de gelijkstelling aangezien de onderbreking van de beroepsactiviteit minder dan 4 weken bedroeg.

De rechtbank beschouwt dat de onderbreking van de beroepsactiviteit minstens 4 weken bedraagt. W. heeft recht op de gevraagde toelage. De gelijkgestelde periode is het kwartaal dat volgt op het kwartaal in de loop waarvan de onderbreking van de beroepsbezigheid een aanvang heeft genomen, nl. het eerste kwartaal 2012.

VERZEKERINGSPLICHT

Beroepsbezigheid

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Luik van 3 maart 2014

AR 415525

Niet gepubliceerd

A. heeft prestaties verricht als cabineregisseuse in het kader van defilés die door een modellenagentschap werden georganiseerd.

Die prestaties (3 prestaties in 2010 en 4 in 2011) werden uitgevoerd voor bedragen die door hun geringe omvang (500 euro en 900 euro) niet als beroepsinkomsten kunnen worden (en fiscaal ook niet werden) beschouwd. Er is niet aan de wettelijke voorwaarden tot verzekeringsplicht in het sociaal statuut der zelfstandigen voldaan.

PENSIOEN

Gelijkstelling – beroepsactiviteit – mandaat – handvest van de sociaal verzekerde

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Bergen, afdeling La Louvière, van 21 maart 2014

AR 12/2249/A

Niet gepubliceerd

V.L. heeft een aanvraag tot gelijkstelling ingediend met vermelding van de stopzetting van het beroep van «vennootschapsbestuurder», maar zonder te preciseren dat hij nog voordelen in natura ontving van de nv A als «vergoeding van bedrijfsleiders». Op 22 december 2010 heeft het RSVZ de gelijkstelling toegekend van de ziekte- of invaliditeitsperiode, vanaf 1 juli 2009.

Ingevolge de mededeling door de Administratie der directe belastingen van inkomsten als zelfstandige, ontvangen in eigen naam, heeft het RSVZ een beslissing genomen die het voordeel van de gelijkstelling wegens ziekte intrekt vanaf 1 juli 2009.

Tijdens de periode van invaliditeit heeft V.L. zijn mandaten van afgevaardigd bestuurder van de nv A en van de nv G behouden.

De statuten van de nv G vermelden niet de kosteloosheid van de mandaten: het bewijs van de kosteloosheid in rechte is dus niet geleverd voor het mandaat van afgevaardigd bestuurder dat in de vennootschap wordt uitgeoefend. Wat het mandaat in de vennootschap A betreft, wordt het bewijs van de kosteloosheid in rechte voor het mandaat geleverd maar werden de voordelen in natura (huisvesting, wagen) toegekend wegens zijn hoedanigheid van bestuurder.

Het weerlegbaar vermoeden van uitoefening van een zelfstandige beroepsactiviteit voortvloeiend uit het mandaat wordt dus niet weerlegd door V.L.

V.L. beweert dat de nieuwe beslissing, met toepassing van de artikelen 17 en 18 van het Handvest van de sociaal verzekerde, slechts uitwerking kan hebben voor de toekomst en dat de houding van het RSVZ bij hem de gewettigde overtuiging heeft doen ontstaan dat hij op die gelijkstelling recht had.

De rechtbank wijst erop dat de verbeterde beslissing wel degelijk een fout omvatte, maar dat die niet aan het RSVZ te wijten was, waardoor er geen toepassing is van artikel 17, lid 2, van het Handvest van de sociaal verzekerde.

De rechtbank ziet niet in hoe het RSVZ, dat een beslissing heeft genomen op grond van onvolledige gegevens, het gewettigd vertrouwen van de heer V.L. zou hebben geschonden.

VERZEKERINGSPLICHT

Publieke mandataris – beroepsactiviteit

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Gent, afdeling Brugge, van 3 april 2014

RG.12/1989/A

Niet gepubliceerd

H. was gemeenteraadslid van de stad D en aangeduid om als gemeenteraadslid namens het stadsbestuur van D met raadgevende stem te zetelen in de raad van bestuur van een intercommunale. H. was aanwezig op 4 van de 6 vergaderingen in 2008, 5 van de 10 in 2009 en 3 van de 10 bijeenkomsten in 2010. Zij ontving zitpenningen die fiscaal als beroepsinkomsten werden behandeld.

Het feit dat H. de betrokken taak enkel en alleen vanuit haar politiek mandaat uitoefende, dat ze enkel aanwezig was op de betrokken vergaderingen wanneer het haar paste en de vergoedingen eerder een kostenvergoeding waren, leiden de

rechtbank tot het besluit dat er terzake geen sprake is van een beroepsactiviteit zoals bedoeld in artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 38. Het doel van H. was geenszins het nastreven van winst.

Nu de rechtbank van oordeel is dat de taak van H. niet als een beroepsactiviteit kan worden aangemerkt en zij om die reden niet onderworpen is aan het sociaal statuut der zelfstandigen, dient de vraag naar de al of niet vrijstelling van artikel 5bis van het koninklijk besluit nr. 38 niet te worden besproken.

VERZEKERINGSPLICHT

Beroepsbezigheid – woonachtig in buitenland

Vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank van Brussel van 29 april 2014

AR 13/8886/A

Niet gepubliceerd

Het feit dat de betrokkene in Frankrijk zou wonen heeft niet tot gevolg dat in België geen inkomsten als zelfstandige zouden kunnen worden verworven. Het bewijs van de stopzetting van de activiteit wordt niet geleverd.

Het verzoek van het RSVZ om B. te veroordelen tot een schadevergoeding wegens tergend en roekeloos verzet wordt afgewezen. De mogelijkheid om een vordering voor de rechter te brengen is een fundamenteel recht.

Dit betekent niet dat van deze mogelijkheid onbeperkt en onbegrensd gebruik mag worden gemaakt. Het inspannen van een procedure mag niet lichtzinnig gebeuren, maar moet op een redelijke en zorgvuldige wijze worden afgewogen. Er is geen bewijs dat de vordering enkel uit roekeloosheid en kwade trouw werd ingeleid.

VERZEKERINGSPLICHT

Vennootschapsmandataris – kosteloosheid van het mandaat

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Bergen en Charleroi, afdeling Doornik, van 24 juni 2014

A.R. 00/283115/A

Niet gepubliceerd

C. vraagt de verificatie van haar onderwerping aan het sociaal statuut van de zelfstandigen.

De rechtbank herinnert aan de toepasselijke principes van verzekeringsplicht. Zo kunnen de vermoedens van verzekeringsplicht of van uitoefening van een zelfstandige activiteit worden weerlegd door de kosteloosheid van het mandaat of door de niet-gewoonlijke en niet-voortdurende aard van de activiteit. Het bewijs van de kosteloosheid van het mandaat kan worden aangenomen onder een dubbele voorwaarde: enerzijds vloeit de kosteloosheid voort uit de statuten, indien de statuten dienaangaande bepalingen bevatten, of uit een beslissing van het orgaan dat bevoegd is om de vergoedingen van de mandatarissen vast te stellen, indien de statuten dienaangaande geen

bepalingen bevatten ; anderzijds mag er geen enkele vergoeding effectief zijn toegekend.

C. had mandaten uitgeoefend in meerdere vennootschappen. De rechtbank is van oordeel dat C. het wettelijke vermoeden niet weerlegt voor het mandaat in een vennootschap. De oprichtingsakte van 2 december 1991 bepaalt dat het mandaat van de bestuurders kosteloos is, tenzij de algemene vergadering het tegendeel beslist. De notulen van de algemene vergaderingen die moesten gehouden worden in de maand mei werden niet voorgelegd. Volgens de notulen van de bijzondere algemene vergadering van 9 december 1998 heeft zij ontslag genomen uit haar mandaten. Uit een uittreksel van de notulen van de buitengewone algemene vergadering die werd gehouden op 30 juni 2002, blijkt dat een

ontslag uit haar mandaat wordt geacteerd, te rekenen vanaf 30 juni 2002.

Geen enkele afdoende informatie wordt verstrekt aangaande de kosteloosheid van de mandaten die werden uitgeoefend tussen 2 december 1991 – minstens de algemene vergadering van mei 1992 – en 9 december 1998 (datum van het eerste ontslag). Hieruit volgt dat geen enkele afdoende informatie wordt verstrekt aangaande de kosteloosheid van de mandaten.

Zonder te beschikken over alle wijzigingsakten, is de rechtbank niet in staat om de betrokkenheid van C. in de vennootschap, na 9 december 1998 en tot 30 juni 2002 (datum van het tweede ontslag), te controleren.

Het is aan de eiseres om te zorgen voor alle nodige duidelijkheid en om door middel van bewijsstukken de kosteloosheid in rechte van de mandaten aan te tonen, aangezien het aan haar is om een wettelijk vermoeden te weerleggen dat in het voordeel van haar verzekeringsplicht speelt. Dat is niet gebeurd voor de periode van mei 1992 tot 30 juni 2002. C. is dan ook verzekeringsplichtig.

Het verzoek om een afrekening op te stellen van de bijdragen, in de mate dat dit de opdracht is van het sociale verzekeringsfonds, en het verzoek om schadevergoeding, zijn niet gerechtvaardigd. C. heeft een verzoek om verduidelijking van haar sociaal statuut ingediend zonder inlichtingen te verstrekken over de in meerdere vennootschappen uitgeoefende mandaten.

VENNOOTSCHAPSBIJDRAGE

Bevoegdheid rechtbank – belasting

Vonnis van de Franstalige arbeidsrechtbank van Brussel van 29 september 2014
A.R. 09/12.058/A – 09/12.059/A
Niet gepubliceerd

Na het gevelde arrest van het Grondwettelijk Hof, dat van oordeel is dat de jaarlijkse vennootschapsbijdrage als «een belasting» moet worden gekwalificeerd, verwijst de arbeidsrechtbank de zaak naar de arrondissementsrechtbank voor het bepalen van de bevoegde rechtbank «ratione materiae».

De arrondissementsrechtbank verwijst de zaak terug naar de arbeidsrechtbank. Overeenkomstig artikel 660 van het Gerechtelijk Wetboek bindt de beslissing van de arrondissementsrechtbank de rechter naar wie de vordering wordt verwezen, met dien verstande dat zijn recht om over de rechtsgrond van de zaak te oordelen onverkort blijft. Dit artikel 660 verbiedt de rechter naar wie verwezen wordt, om welke reden

ook, een nieuwe betwisting van de bevoegdheid «ratione materiae of ratione loci» uit te lokken of te dulden.

De redenen van een vonnis van de arrondissementsrechtbank hebben, wat de beoordeling van de grond van de zaak zelf betreft, geen gezag van gewijsde ten aanzien van de rechter naar wie de vordering wordt verwezen.

Wat de grond van de zaak betreft, worden de standpunten van de partijen die zich tegen het dwangbevel verzetten onvoldoende tegengesproken door de tegenpartij, waardoor de rechtbank, verplicht om uitspraak te doen, niet anders kan dan de vaststelling van het Grondwettelijk Hof, dat de bijdrage niet als een sociale zekerheidsbijdrage kan

worden beschouwd maar een belasting is, te bevestigen. Daardoor blijkt dat de inning ervan niet beantwoordt aan de diverse precieze

en rigoureuze fiscale voorschriften die in die materie van kracht zijn.

INVORDERING

Geldigheid van het dwangbevel

VERZEKERINGSPLICHT

Werkend vennoot – geen beroepskaart

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Bergen en Charleroi, afdeling Doornik, van 28 oktober 2014
A.R. 11/1625/A
Niet gepubliceerd

De bijdragen kunnen worden ingevorderd bij dwangbevel, voor zover de onderworpen de bedragen die van hem worden geëist, niet heeft betwist. De opgeworpen betwisting, een jaar voorafgaand aan de aanmaning, vormt geen beletsel voor de invordering bij dwangbevel. De betwisting moet immers worden opgeworpen door de onderworpen op het ogenblik dat hij in gebreke wordt gesteld om aan zijn verplichtingen te voldoen op straffe van invordering bij dwangbevel.

De vennoot van een vennootschap beantwoordt aan de definitie van zelfstandige, wanneer hij in de schoot van de vennootschap een activiteit uitoefent die erop is gericht zijn kapitaal te laten renderen.

De rechtbank concludeert duidelijk dat A. werkend vennoot is geweest van de bvba A & Z, op basis enerzijds van het feit dat A. de oprichter en meerderheidsaandeelhouder is van de bvba A & Z, die trouwens zijn initialen draagt, en anderzijds van de afgelegde verklaringen en de vaststellingen door de politiediensten en de sociale inspectie. Uit de verschillende processen-verbaal of vaststellingen blijkt dat A. alomtegenwoordig is in de handelszaken die door de bvba A & Z worden uitgebaat. Hij is rechtstreeks en persoonlijk betrokken bij het bestuur van de vennootschap.

Hij heeft er de hoofdrol en is als zodanig het ondernemingshoofd.

Bovendien werd A. aangeduid in de hoedanigheid van medezaakvoerder. De mandaten van de zaakvoerders zijn bezoldigd. De vraag of hij is onderworpen in zijn hoedanigheid van zaakvoerder vanaf 20 augustus 2008, is niet echt van belang, aangezien A. al vanaf 1 januari 2006 moet onderworpen worden als werkend vennoot. Een algemene vergadering van 18 januari 2011 heeft beslist tot zijn ontslag als medezaakvoerder op datum van 20 augustus 2008. De rechtbank is van oordeel dat geen enkele terugwerkende kracht kan worden gegeven aan dit ontslag.

Gelet op het ontbreken van een beroepskaart, mocht A. geen (zelfstandige) beroepsactiviteit uitoefenen. Vanaf het ogenblik dat hij dit verbod overtreedt, kunnen de regels van verzekeringsplicht of de belastingregels op hem worden toegepast. Er dient rekening te worden gehouden met de feitelijke toestand van de betrokkene. De zelfstandige die zich in een onregelmatige toestand bevindt op het vlak van verblijfsvergunningen en van uitoefening van een beroepsactiviteit, verhindert noch materieel noch juridisch het bestaan van deze activiteit. Een onwettig uitgeoefende activiteit kan de verzekeringsplicht van de betrokkene tot gevolg hebben.

INVORDERING

Dwangbevel – onontvankelijkheid

VERZEKERINGSPLICHT

Werkend vennoot

Vonnis van de Franstalige arbeidsrechtbank van Brussel van 10 november 2014

A.R. 13/15.148/A

Niet gepubliceerd

De betwisting betreft de sociale bijdragen van zelfstandige verschuldigd door de eerste eiseres op verzet tegen het dwangbevel, natuurlijke persoon, betreffende de jaren 2007 tot 2012 alsook betreffende het eerste kwartaal 2013.

D., eerste eiseres op verzet tegen het dwangbevel, voert aan dat zij minstens sinds 2006 geen enkele activiteit uitoefent in de vennootschap G. Zij erkent inkomsten te hebben ontvangen van de vennootschap tot eind 2006.

Er wordt vastgesteld dat D. in Frankrijk woont sinds 1990.

Het RSVZ had de verzekeringsplicht van D. in het sociaal statuut der zelfstandigen vastgesteld vanaf 1 juli 1993 aangezien zij «inkomsten als bedrijfsleider» ontving en beschouwt haar als «titularis van afgeleide rechten» (uit hoofde van de beroepsbezigheid van haar echtgenoot) die gelijkgesteld moet worden aan personen die een bijberoep uitoefenen vanaf 1 juli 1993 tot 25 december 2006 (datum van stopzetting van de activiteit van haar echtgenoot). Na die datum wordt door het RSVZ een onderwerping in hoofdberoep in aanmerking genomen.

De vennootschap betwistte formeel de onderwerping van D. in het sociaal statuut omdat ze sinds 2007 geen bezoldiging meer krijgt van de vennootschap en sinds 2001 verzekerd is bij een sociale verzekeringsfonds in Frankrijk, de RSI (Régime social des indépendants). Op 28 juni 2010 bevestigt de RSI dat D. er ingeschreven was van 2 juli 2001 tot 25 december 2006.

De rechtbank stelt vast dat D. kennelijk geen zelfstandige in België was gedurende de volledige litigieuze periode en dat zij niet de hoedanigheid heeft om verzet aan te tekenen tegen een dwangbevel dat haar niet formeel werd betekend. Het verzet tegen het dwangbevel is niet ontvankelijk «ratione personae» ten aanzien van D.

Het verzet tegen het dwangbevel is ontvankelijk en gegrond ten aanzien van de tweede eiser op verzet tegen het dwangbevel als hoofdelijk aansprakelijke.

VERZEKERINGSPLICHT

Arbeidsrelatie – jurylid beroepsvereniging – zelfstandige beroepsbezigheid – schadevergoeding

Vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank van Brussel van 26 november 2014

A.R. 11.118/09

Niet gepubliceerd

V. was in 1992 tijdens een periode van werkloosheid ingegaan op een werkaanbieding bij een beroepsvereniging. V. diende te zetelen in de jury voor de mondelinge examens en diende schriftelijke examens te verbeteren. Later werd hij vanaf 2001 lid van de «stagecommissie» van de beroepsvereniging en zou hij ook 'commissaris' geweest zijn.

Zijn prestaties werden vergoed met zogenaamde zitpenningen waarvoor de beroepsvereniging jaarlijks een fiscale fiche 281.30 afleverde. Vanaf het jaar 1998 werden die zitpenningen fiscaal belast als baten van een zelfstandige activiteit. Voorheen werden deze zitpenningen door V. aangegeven en belast als gewone bezoldigingen.

In 2001 verzocht het RSVZ de RSZ om te onderzoeken of de prestaties onderworpen waren aan de regeling van de RSZ. V. werd ondertussen door het RSVZ in kennis gesteld van zijn verplichtingen ten aanzien van het sociaal statuut der zelfstandigen en in die hoedanigheid ambtshalve aangesloten bij de Nationale Hulpkas vanaf 1995. V. ging niet over tot spontane betaling en de Nationale Hulpkas wachtte met de invordering omdat het onderzoek van de RSZ nog lopende was.

Niet-onderwerping aan de RSZ

Op 23 april 2009 besliste de RSZ tot de niet-onderwerping van V. aan het sociale zekerheidsstelsel voor werknemers wegens het ontbreken van een band van ondergeschiktheid. Het RSVZ werd in kennis gesteld van die beslissing. V. tekende

op 2 juli 2009 beroep aan tegen de beslissing van de RSZ. Het RSVZ is vrijwillig tussengekomen in de procedure en vordert de betaling van de bijdragen verschuldigd in het sociaal statuut der zelfstandigen.

V. argumenteert dat hij van 1992 tot april 2009 gebonden was door een mondelinge arbeidsovereenkomst met de beroepsvereniging, maar faalt in zijn bewijslast. De elementen die hij aanhaalt zijn eigen aan het functioneren als lid van een examenjury. Zo laat bijvoorbeeld een evaluatie van de kwaliteit van de geleverde prestatie, niet toe te concluderen tot een ondergeschikt verband. De brief die V. voorlegt waarbij de beroepsvereniging hem «oprecht bedankt» omdat hij zijn akkoord had toegezegd om als lid van een mondelinge examenjury te zetelen, wijst erop dat er geen sprake is van een arbeidsovereenkomst. Het is immers uitgesloten dat een werkgever het akkoord van de werknemer zou vragen opdat deze laatste de prestaties die het voorwerp van de arbeidsovereenkomst uitmaken, zou uitvoeren.

Schadevergoeding

V. vraagt de veroordeling van de RSZ tot de betaling van een schadevergoeding om reden dat de RSZ hem gedurende vele jaren in het ongewisse liet aangaande zijn sociaal statuut en pas na 8 jaar een beslissing nam. De geleden schade bestaat volgens V. in de verhogingen voor te laat betaalde bijdragen als zelfstandige en het verlies van een fiscale aftrekpost.

De rechtbank is van oordeel dat V. reeds in 2001 als zelfstandige werd geregistreerd door het RSVZ. Indien er nadien onzekerheid bestond omtrent zijn sociaal statuut, dan was dat in eerste instantie te wijten aan het feit dat hij zelf dit zelfstandig statuut betwistte. Niets stond V. in de weg om de verschuldigde bijdragen onder voorbehoud te betalen en zodoende verhogingen te vermijden en de betaalde bijdragen aan te wenden als fiscale aftrekpost. Vermits V. geen sociale documenten ontving en ook nooit sociale zekerheidsbijdragen als werknemer heeft betaald en mede gelet op zijn professionele achtergrond, dient aangenomen te worden dat V. zich bewust was van het feit dat hij niet als werknemer was aangemeld bij de RSZ.

De schade is niet bewezen. V. levert evenmin het bewijs van een fout in hoofde van de RSZ die in oorzakelijk verband zou staan met de schade.

Beroepsbezigheid als zelfstandige

V. werd door het RSVZ terecht beschouwd als zelfstandige met toepassing van artikel 3, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit nr. 38 en in die hoedanigheid terecht ambtshalve en retroactief aangesloten bij de Nationale Hulpkas.

Een beroepsactiviteit wordt gekenmerkt door voldoende regelmaat, continuïteit en winstoogmerk. De prestaties die V. leverde hadden geen occasioneel karakter en werden met een zekere regelmaat over verschillende jaren uitgeoefend. Bovendien werden de inkomsten aangegeven en belast als beroepsinkomsten. Door het feit dat V. bepleitte dat hij werkte voor de beroepsvereniging onder arbeidsovereenkomst, erkent hij dat er sprake is van een beroepsbezigheid.

Er is geen sprake van het uitoefenen van de beroepsbezigheid in een band van ondergeschiktheid of in statutair verband. V. legt geen benoemingsbesluit als

statutair personeelslid voor. Nergens wordt aangetoond dat de beroepsvereniging een overheidswerkgever is met ambtenaren in dienst. De vaststelling dat de leden van de stagecommissie van de beroepsvereniging een wettelijk (of reglementair) mandaat uitoefenen laat niet toe te besluiten dat het gaat om een «statutair mandaat voor de openbare dienst».

De vordering van de bijdragen voor de periode vanaf 1995 tot en met 2000 is verjaard. De eerste aangetekende brief die werd verstuurd door het RSVZ dateert van 3 december 2001, maar een tweede aangetekende brief werd pas op 14 december 2006, na het verstrijken van de vijfjarige verjaringstermijn, verstuurd.

PENSIOEN

Gelijkstelling – studieperiodes – termijn van 180 dagen

Vonnis van de arbeidsrechtbank van Luik van 1 december 2014

A.R 23117

Niet gepubliceerd

Het RSVZ heeft het voordeel van de gelijkstelling van de studieperiode geweigerd met als reden dat de activiteit meer dan 180 dagen na het einde van de studies is begonnen (artikel 34 van het koninklijk besluit van 22 december 1967).

L. roept in dat hij zijn activiteit als geneesheer niet kon aanvatten doordat de beslissing van de gelijkwaardigheid van zijn diploma in België hem werd meegedeeld op een ogenblik waarop de 180 dagen reeds verstreken waren. Tot die beslissing van gelijkwaardigheid kon hij onmogelijk zijn beroepsloopbaan als geneesheer in België aanvatten.

De rechtbank is van mening dat, hoe onbillijk dit ook mag zijn, L. niet kan worden ontheven uit het verval dat voortvloeide uit het verstrijken van de termijn van 180 dagen.

Verantwoordelijke uitgever

Anne Vanderstappen, administrateur-generaal

Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen

Willebroekkaai 35

1000 Brussel

T +32 2 546 42 11

F +32 2 511 21 53

info@rsvz-inasti.fgov.be

www.rsvz.be

D/2015/1683/6

Eindredactie juni 2015

Editie 2015 (1ste bijwerking)

De meest recente editie van deze brochure vindt u op: www.rsvz.be